

Arrest

nr. 251 136 van 17 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché S. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 29 mei 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 29 mei 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juni 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd X. (eerste verzoeker) gehoord op 27 juni 2019 en op 29 januari 2020, X (verzoekster) op 27 juni 2019 en X. (tweede verzoeker) op 18 juni 2019.

1.3. Op 27 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 2 juni 2020 aangetekend naar verzoekers verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van D. G. A. M. J. (eerste verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Caracas en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U bent gehuwd met Ma.(...) C.(...) V.(...) S.(...) (O.V. (...)) met wie u een zoontje, L.(...) C.(...), heeft. Jullie woonden in Caracas samen met uw schoonmoeder I.(...) C.(...) S.(...) P.(...) (O.V. (...)) en uw schoonbroer Mi.(...) A.(...) V.(...) S.(...) (O.V. (...)). U ging vaak naar betogingen tegen het regime samen met I.(...), Mi.(...) A.(...) en R.(...) P.(...), de zoon van de ex-partner van I.(...). Op 21 mei 2017 gingen I.(...), Mi.(...) A.(...) en R.(...) naar een betoging. Ze werden in het nauw gedreven en I.(...) kreeg een pistool tegen het hoofd maar ze wist te ontsnappen. Later werd R.(...) meegenomen in een bestelwagen. Op 22 mei 2017 werd zijn levenloze lichaam teruggevonden. Op 20 juni 2017 verliet I.(...) Venezuela samen met haar moeder Mar.(...) D.(...) P.(...) d.(...) G.(...) (O.V. (...)). Ze reisden samen naar België waar zij op 14 september 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden. I.(...) verkreeg de vluchtelingenstatus op 30 november 2018. Het verzoek om internationale bescherming van haar moeder werd geweigerd op 30 november 2018. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 21 januari 2020. Eén of twee maanden na de dood van R.(...) begonnen jullie dreigtelefoons te krijgen van paramilitairen die op zoek waren naar Mi.(...) A.(...), die intussen naar zijn pater in Barquisimeto was verhuisd, omdat hij had deelgenomen aan demonstraties tegen de regering.

Op 25 maart 2019 verlieten u, uw echtgenote en uw zoontje jullie appartement in Caracas toen vier paramilitairen trachtten om jullie zoontje uit uw armen te trekken. De paramilitairen zeiden dat ze wisten wie jullie waren en dat ze jullie zoontje gingen vermoorden indien jullie Mi.(...) A.(...) niet aan hen gaven. Jullie wisten te ontsnappen naar het huis van uw moeder en contacteerden Mi.(...) A.(...) om samen het land te verlaten. Jullie vertrokken met het vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek, verbleven daar ongeveer twee maanden en reisden naar België waar jullie bij aankomst in de luchthaven van in Zaventem op 29 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 23 augustus 2019 werd er ingebroken bij uw ouders. Enkel de gsm van uw vader werd gestolen.

Bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest u dat uw zoontje en Mi.(...) A.(...) ontvoerd of gedood zouden worden. U vreest verder de algemene economische en veiligheidssituatie in Venezuela. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; de geboorteakte van uw zoon L.(...) C.(...); facturen van uw telefoonrekening en internetaansluiting; drie videofragmenten van rennende mensen op straat; vijf foto's van familieleden; tien foto's van paramilitairen op straat en van betogingen; de verblijfsdocumenten van uw schoonmoeder I.(...) in België; een artikel over E.(...) A.(...) en een screenshot van zijn twitteraccount; informatie over jullie vliegtuigreis; en enkele nieuwsartikelen over de algemene situatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw schoonmoeder I.(...) C.(...) S.(...) P.(...) (O.V. (...)). In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd de vluchtelingenstatus die haar op 30 november 2018 werd toegekend ingetrokken omdat er niet langer geloof gehecht kon worden aan de door haar aangehaalde vluchtmotieven. De in dit verband genomen beslissing luidt als volgt:

"In casu diende uw vluchtelingenstatus opnieuw te worden overwogen nadat uw zoon, uw dochter en haar partner in België een verzoek om internationale bescherming indienden. Verschillende elementen in hun verklaringen wezen erop dat u en uw familie trachtten de asielinstanties te misleiden en dat u geen gronde vrees koestert voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tal van tegenstrijdigheden en bevreemdende elementen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten op fundamentele wijze.

Vooreerst dient opgemerkt dat er twijfels rijzen bij uw daadwerkelijke politieke engagement in het voorjaar van 2017. Zo is het bevreemdend dat u slechts enkele foto's kon neerleggen van uw deelname aan betogingen in 2012 of 2013 maar er niet in slaagde ook maar één meer recente foto te bemachtigen waaruit blijkt dat u ook hierna nog deelnam aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime. Uw verklaring hiervoor, dat u met name wel nog foto's heeft op een oude gsm maar niet zeker bent of u deze nog kan bemachtigen (CGVS 1, p. 9), is weinig overtuigend. Dit plaatst vraagtekens bij uw daadwerkelijke engagement in de periode voor uw vertrek uit Venezuela.

Daarnaast dient opgemerkt dat jullie allen verschillende verklaringen aflegden betreffende de gebeurtenissen tijdens de laatste protestactie waaraan jullie deelgenomen zouden hebben en het overlijden van R.(...) dat hierop volgde. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u dat u op 20 mei 2017 samen met R.(...) op een betoging aanwezig was, dat jullie in het nauw werden gedreven en u een pistool tegen het hoofd kreeg maar dat R.(...) tussenkwam en hierdoor meegenomen werd (CGVS 1, p. 7, 18). Mi.(...) A.(...) bleef tijdens deze betoging binnen (CGVS 1, p. 8 en 14). Op 21 of 22 mei zagen jullie R.(...)'s lichaam in het mortuarium (CGVS 1, p. 14). U legde een overlijdensakte neer waaruit, gelet op de moeilijke leesbaarheid ervan, zou blijken dat hij door een kogel om het leven kwam.

Uw zoon Mi.(...) A.(...) beschreef dit incident op een andere wijze. Volgens hem werd u tijdens uw laatste betoging een gebouw in gedreven en werd uw telefoon stuk gemaakt. Hij wist echter niets over een wapen dat tegen uw hoofd werd geplaatst of R.(...) die tussenkwam (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 12). Hij beweerde bovendien dat hij, in tegenstelling tot uw verklaringen, zelf aanwezig was tijdens deze betoging (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 12). Bovendien verklaarde hij dat R.(...) niet meegenomen werd tijdens een betoging maar twee en een halve week na de laatste betoging waaraan jullie deelgenomen hadden, toen hij op 26 of 27 mei 2017 aan het kaarten en iets aan het drinken was met vrienden (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 9). Jullie werden hiervan op de hoogte gebracht door de vader van R.(...) die jullie opbelde met de vraag of jullie hem hadden gezien (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 9). Dit is op zich reeds bijzonder onwaarschijnlijk aangezien uw zoon beweerde dat R.(...) meegenomen werd in het bijzijn van zijn vrienden en aldus logischerwijs aangenomen kan worden dat zijn vrienden R.(...)'s vader op de hoogte zouden hebben gesteld van de ontvoering. Tot slot gaf uw zoon aan dat R.(...) doodgeslagen werd, nergens vermeldde hij dat R.(...) stierf door een kogel (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 10).

Uw dochter Ma.(...) verklaarde voorts dat u een pistool tegen het hoofd kreeg (CGVS Ma.(...), p. 8) en dat dit alles gebeurde in het bijzijn van Mi.(...) A.(...), die tegen haar vertelde dat hij alles persoonlijk gezien had (CGVS Ma.(...), p. 9, 12). Ze wijzigde later haar verklaring en stelde dat Mi.(...) A.(...) toch niet aanwezig was tijdens de betoging omdat hij slechts een stuk van de dag deelnam (CGVS Ma.(...), p. 26). Nog later veranderde ze opnieuw haar versie van de feiten en verklaarde ze dat Mi.(...) A.(...) die dag helemaal niet deelnam aan de protestactie (CGVS Ma.(...), p. 27). Uw dochter zweeg bovendien over een tussenkomende R.(...) wanneer haar gevraagd werd of iemand tussenkwam toen u een pistool tegen het hoofd kreeg (CGVS Ma.(...), p. 20). Ze beweerde verder dat u toen u het appartement binnenkwam niet wist dat R.(...) meegenomen was (CGVS Ma.(...), p. 28) en dat R.(...) niet die dag zelf verdween maar een dag of enkele dagen later meegenomen werd toen hij alleen op een plein was (CGVS Ma.(...), p. 9, 13, 23 en 28).

M.(...) verklaarde voorts dat Mi.(...) A.(...) aanwezig was tijdens de demonstratie waarbij u een pistool tegen het hoofd kreeg (CGVS M.(...) 1, p. 3) en dat R.(...) dagen later pas werd meegenomen, om een dag later, op 22 mei 2017, dood teruggevonden te worden (CGVS M.(...) 1, p. 3). Nochtans had u reeds op de dag van de betoging aan M.(...) gezegd dat R.(...) meegenomen was (CGVS 2, p. 7).

Tijdens uw tweede onderhoud geconfronteerd met deze talrijke tegenstrijdigheden construeerde u een versie die tegenstrijdig is aan zowel uw eigen aanvankelijke verklaringen als aan de verklaringen van uw familieleden: u herhaalde dat R.(...) wel degelijk meegenomen werd op de dag van de betoging die u ditmaal op 21 mei situeerde, maar u verklaarde, in weerwil van uw eerdere beweringen, dat hij op 24

mei 2017 dood werd teruggevonden en dat zijn lichaam opnieuw pas enkele dagen later, op 28 mei 2017, werd vrijgegeven (CGVS 2, p. 2, 6). Voorts verklaarde u dat R.(...) meegenomen werd samen met zes anderen (CGVS 2, p. 6) daar waar uw kinderen stelden dat hij de enige persoon was die werd meegenomen (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 10; CGVS Ma.(...), p. 23). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen herhaalde u slechts uw laatste weergave van de feiten (CGVS 2, p. 6), ondanks uw stelling dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud de waarheid verteld had (CGVS 2, p.2). Het louter herhalen van één enkele versie kan evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheden niet rechtvaardigen.

Deze bijzonder talrijke tegenstrijdigheden over de bewuste betoging in mei 2017 en de manier waarop R.(...) verdween en stierf ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover volkomen. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in mei 2017 tijdens een demonstratie tegen het Venezolaanse regime door de colectivos in het nauw werd gedreven, dat er een pistool tegen uw hoofd werd gezet, dat R.(...) hierop tussenkwam en dit uiteindelijk met zijn leven bekocht heeft.

Voorts kan er vastgesteld worden dat u ook bedrieglijke verklaringen aflegde over de telefonische bedreigingen die u kreeg tijdens de laatste maanden van uw verblijf in Venezuela. U beweerde namelijk dat u telefonische oproepen begon te krijgen vanaf de dood van R.(...) (CGVS 1, p. 17) – hoewel u dit later wijzigde door te stellen dat deze bedreigingen reeds een maand voor zijn dood aanvatten (CGVS 1, p. 17) – waarin de bellers zeiden dat ze tot de colectivogroep La Piedrita behoorden en uw familie gingen doden (CGVS 1, p. 16). U stelde voorts dat ook uw kinderen dergelijke dreigtelefoons kregen en daarom verhuisden naar andere oorden (CGVS 1, p. 16). U kreeg deze oproepen enkel op uw gsm omdat jullie de vaste lijn afgesloten hadden. Ook uw kinderen werden via hun gsm opgebeld (CGVS 1, p. 17). U veranderde bovendien twee keer van telefoonnummer om aan deze oproepen te ontsnappen, net als uw kinderen (CGVS 1, p. 17). Desalniettemin kreeg u tot aan uw vertrek uit Venezuela minstens tien dergelijke oproepen per dag (CGVS 1, p. 17).

De verklaringen van uw familieleden blijken evenwel opnieuw manifest tegenstrijdig met uw beweringen. Uw zoon Mi.(...) A.(...) verklaarde dat hij nooit telefonische bedreigingen ontving. Ook stelde hij dat hij nooit iets gehoord heeft van dreigtelefoons die u zou hebben ontvangen (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 13). Bovendien kende hij La Piedrita enkel als een deel van de stad niet als een groepering (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 12) terwijl u beweerde dat ze gekend zijn in de buurt (CGVS 2, p. 6). Uw dochter Ma.(...) verklaarde voorts uitdrukkelijk dat u nooit telefonische bedreigingen ontving in Venezuela. Deze begonnen immers slechts één of twee maanden na de verhuis van Mi.(...) A.(...) naar Barquisimeto, en dus ook enkele maanden na uw vertrek uit Venezuela (CGVS Ma.(...), p. 15, 26). Ook M.(...) vermeldde dreigtelefoons maar situeerde deze eveneens uitdrukkelijk na uw vertrek uit Venezuela (CGVS M.(...) 1, p. 7, 10, 11). Ook zij stelden voorts allebei dat de colectivo's zich nooit identificeerden (CGVS Ma.(...), p. 26; CGVS M.(...) 1, p. 10).

Bovendien stelde uw dochter dat de telefonische oproepen telkens via de vaste lijn gebeurden (CGVS Ma.(...), p. 15 en 17). Ze verklaarde zelfs dat noch zij noch haar broer een gsm hadden (CGVS Ma.(...), p. 28) en dat het onmogelijk is om de nummer van de vaste lijn te veranderen (CGVS Ma.(...), p. 17). Dat uw dochter en haar man wel degelijk over een vaste lijn beschikten – hetgeen zij aantoonen met enkele telecom- en internetfacturen -, die evenwel vaak in panne lag (CGVS Ma.(...), p. 27), doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het medium waarop jullie bedreigd zouden zijn geweest.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud klaarde u deze tegenstrijdigheden niet uit. Integendeel, u beweerde dat Mi.(...) A.(...), in weerwil van zijn verklaringen nooit telefonisch bedreigd te zijn geweest, reeds voor R.(...)'s dood dreigtelefoons kreeg (CGVS 2, p. 3) en dat dit verergerde na uw vertrek (CGVS 2, p. 4). U verklaarde bovendien dat, toen u telefonisch bedreigd werd in Venezuela, ook uw kinderen weleens de telefoon opnamen (CGVS 2, p. 5). U stelde ook dat Mi.(...) A.(...) telkens schrik had na een dergelijke telefonische bedreiging. U sprak hierover met hem en hij heeft nog steeds stress hierdoor (CGVS 2, p. 5). Geconfronteerd met het feit dat Mi.(...) A.(...) zei dat hij nooit telefonisch bedreigd werd, stelde u plots dat enkel u en Ma.(...) dreigtelefoons kregen tot Mi.(...) A.(...) een gsm kocht en hij ook dergelijke oproepen begon te krijgen (CGVS 2, p. 5). Dit is niet enkel tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat Mi.(...) A.(...) reeds de telefoon opnam toen u nog in Venezuela verbleef en hierdoor stress en schrik kreeg, het is nog steeds tegenstrijdig met Mi.(...) A.(...)'s verklaringen dat hij zelf nooit dreigtelefoons kreeg en uw dochters verklaringen dat Mi.(...) A.(...) nooit over een gsm beschikte. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende de bedreigingen aan jullie adres op fundamentele wijze.

U verklaarde nog dat andere protesteersders in uw gebouw, van wie u er twee bij naam benoemde, ook telefonisch bedreigd werden (CGVS 1, p. 16) daar waar Ma.(...) uitdrukkelijk stelde niemand uit jullie buurt te kennen met gelijkaardige problemen (CGVS Ma.(...), p. 25). Mi.(...) A.(...) verklaarde dat er wel nog mensen uit jullie gebouw gingen protesteren maar wist hun namen niet (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 17). Dat zij niet op de hoogte zouden zijn van dergelijke gelijkaardige problemen in hun omgeving is in alle redelijkheid, gelet op de door jullie beweerde ernst van de situatie, niet aannemelijk.

Gelet op bovenstaande kan er ook aan de telefonische bedreigingen die u en uw kinderen in Venezuela zouden gekregen hebben voor uw vertrek uit Venezuela geen enkel geloof meer gehecht worden. Bijgevolg dient vastgesteld dat, gelet op het ongeloofwaardige karakter van jullie verklaringen betreffende uw aanvaring met de colectivos tijdens een demonstratie in mei 2017, betreffende de dood van R.(...) en betreffende de telefonische bedreigingen, u uw vluchtmotieven geenszins aannemelijk heeft gemaakt en dient benadrukt dat u door het afleggen van bedrieglijke verklaringen in dit verband bewust de asielmotieven op basis waarvan u de vluchtelingenstatus heeft verkregen verkeerd voorgesteld heeft. Derhalve kan er overgegaan worden tot de intrekking van uw vluchtelingenstatuut voor zoverre u geen andere motieven kan aanbrengen die het behoud van het u toegekende statuut kunnen rechtvaardigen. Dit is hier evenwel niet het geval.

Als reden voor het behoud van uw statuut haalde u aan dat u en uw familie vermoord zullen worden bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Immers, na uw vertrek uit Venezuela werd uw kleinzoon bijna ontvoerd (CGVS 2, p. 4 en 9). Ook hieraan kan evenwel geen geloof gehecht worden.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat de stelling van uw familieleden, dat de colectivos op zoek waren naar u en uw zoon Mi.(...) A.(...) omwille van jullie deelname aan demonstraties (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 17; CGVS M.(...) 1, p. 3 en 4; CGVS M.(...) 2, p. 3), zoals ook bleek uit de aanhoudende telefonische bedreigingen door de colectivos aan het adres van uw dochter en haar partner (CGVS Ma.(...), p. 17, 19 en 25; CGVS M.(...) 1, p. 7 en 11) geenszins kan overtuigen. Vooreerst dient in dit verband opgemerkt dat er, naast de hierboven reeds aangestipte twijfels bij uw deelname aan demonstraties in de maanden voor uw vertrek uit Venezuela, geen enkel geloof gehecht kan worden aan het politieke engagement van uw zoon Mi.(...) A.(...). Zo zijn jullie tegenstrijdig over de aanwezigheid van Mi.(...) A.(...) op manifestaties tegen het Venezolaanse regime. Hoewel u en uw dochter beweerden dat hij reeds deelnam aan betogingen vanaf de leeftijd van vijftien jaar en toen al naar elke mogelijke manifestatie ging (CGVS 2, p. 8; CGVS Ma.(...), p. 14, 23) stelde uw zoon zelf uitdrukkelijk dat hij voor maart of april 2017, toen hij reeds achttien jaar oud was, nog nooit had deelgenomen aan dergelijke manifestaties (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 6). Dat hij dan ook aanzien zou worden als een belangrijk politiek activist (CGVS M.(...) 1, p. 11) is bijgevolg niet aannemelijk. U legde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud weliswaar een foto neer om te bewijzen dat Mi.(...) A.(...) al op jonge leeftijd deelnam aan demonstraties, doch deze foto is van zulke slechte kwaliteit dat onmogelijk op te maken valt wie de persoon op de foto daadwerkelijk betreft. Evenmin kan hieruit opgemaakt worden in welke omstandigheden, op welke plaats en op welk moment deze foto werd genomen. Bovendien beweerde u dat Mi.(...) A.(...) ook video's maakte van betogingen (CGVS 1, p. 8) doch hiernaar gevraagd stelde uw zoon dat hij dit nooit heeft gedaan (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 21). Voorts dient nog opgemerkt dat Mi.(...) A.(...) bijzonder weinig namen van oppositieleden kon benoemen (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 7). Tot slot kan herhaald worden dat jullie, zoals hierboven reeds omschreven, tegenstrijdige verklaringen aflegden over de aanwezigheid van Mi.(...) A.(...) tijdens de demonstratie waarbij u een aanvaring gehad zou hebben met de colectivos en waarna R.(...) verdween en uiteindelijk het leven liet. Gelet op voorgaande blijkt dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat Mi.(...) A.(...) deelnam aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime.

Gezien uw familie beweerde dat de colectivo's op zoek waren naar Mi.(...) A.(...) omwille van diens politieke engagement (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 17; CGVS M.(...) 1, p. 3, 4 en 11; CGVS M.(...) 2, p. 3, 4, 7 en 11; CGVS Ma.(...), p. 17, 19 en 25), en er geen geloof gehecht kan worden aan zijn politieke activiteiten, kan er deze bewering geen geloof gehecht worden. Bovendien houdt M.(...)'s bewering dat de colectivos het op Mi.(...) A.(...) gemunt hadden omdat hij geïdentificeerd werd op de dag van de laatste betoging (CGVS M.(...) 1, p. 11), gelet op jullie tegenstrijdige verklaringen betreffende zijn daadwerkelijke aanwezigheid op de dag van de laatste betoging, geen steek. Tot slot, gezien er geen geloof gehecht kan worden aan jullie verklaringen betreffende het overlijden van R.(...) en gezien u de ontvoeringspoging van uw kleinzoon in verband bracht met diens dood (CGVS 2, p. 4, 5 en 9; CGVS Ma.(...), p. 17; CGVS M.(...) 2, p. 4), kan uw bewering dat de colectivos u omwille van R.(...)'s overlijden in het vizier genomen zouden hebben evenmin overtuigen. Dat uw familie problemen kende met de colectivos maakte u bijgevolg niet aannemelijk.

Dit wordt bevestigd door een aantal bevreemdende elementen in de verklaringen van uw dochter en haar partner betreffende de ontvoeringspoging zelf. Zo stelde uw dochter dat het haar schoonvader was die hun spullen nog ging ophalen nadat zij het appartement ontvluchten (CGVS Ma.(...), p. 24). M.(...) daarentegen verklaarde niet goed te weten wie hun spullen ging oppikken maar wist wel dat het een familielid was van zijn moeder (CGVS M.(...) 1, p. 4). Het is frappant dat M.(...) niet wist dat zijn eigen vader deze opdracht volbracht. Verder zijn M.(...) en Ma.(...) tegenstrijdig over hun reactie op de ontvoering. Volgens M.(...) bespraken ze niet of ze naar de politie zouden gaan omdat dit toch geen zin heeft in Venezuela (CGVS M.(...) 1, p. 5) daar waar Ma.(...) beweerde dat ze geen hulp zochten bij de politie nadat ze dit samen hadden besproken (CGVS Ma.(...), p. 24). Ook over het ogenblik wanneer uw zoon ingelicht werd over deze feiten zijn uw dochter en haar partner tegenstrijdig. M.(...) beweerde dat ze de poging tot ontvoering pas meedeelden aan Mi.(...) A.(...) toen ze in België waren aangekomen om te vermijden dat hij niet tot bij hen in Caracas zou durven gaan (CGVS M.(...) 1, p. 5). Ma.(...) verklaarde daarentegen eerst dat ze dit dezelfde dag [de dag van de poging tot ontvoering] nog meedeelde aan haar broer (CGVS Ma.(...), p. 9, 10). Even later beweerde ze dan weer dat ze dit pas in de Dominicaanse Republiek vertelde aan haar broer (CGVS Ma.(...), p. 20). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat Mi.(...) A.(...) bijzonder vaag bleef wanneer hem gevraagd wordt naar dit voorval en bleek hij niet te weten wat er precies gebeurd was (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 18). Deze vaststellingen ondermijnen de waarachtigheid van de poging tot ontvoering nogmaals.

Daarnaast zijn Ma.(...) en M.(...) eveneens tegenstrijdig over de dreigtelefoons die aan deze poging tot ontvoering voorafgingen. Volgens Ma.(...) begonnen deze één (CGVS Ma.(...), p. 26) of twee maanden nadat Mi.(...) A.(...) naar Barquisimeto verhuisde (CGVS Ma.(...), p. 15). M.(...) stelde echter aanvankelijk dat deze reeds begonnen enkele dagen na zijn verhuis (CGVS M.(...) 1, p. 7) hoewel hij zijn weergave na de pauze aanpaste: hij gaf plotsklaps ook aan dat de bedreigingen één of twee maanden later startten (CGVS M.(...) 1, p. 10). M.(...) beweerde voorts dat hij nooit iets zei aan de telefoon behalve de boodschap dat de bellers zich vergisten (CGVS M.(...) 1, p. 7) terwijl Ma.(...) aangaf dat M.(...) soms zei dat hij niet ging vertellen waar Mi.(...) A.(...) was omdat hij het niet wist (CGVS Ma.(...), p. 16), hetgeen een compleet andere boodschap betreft. Ook over het moment waarop uw dochter en haar partner uw zoon vertelden over deze doodsbedreigingen lopen de verklaringen van uw familie uiteen. Mi.(...) A.(...) stelde dat hij in maart 2019, dus voor jullie vertrek uit Venezuela, al op de hoogte werd gebracht door Ma.(...) van de telefoons (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 15), daar waar Ma.(...) stelde dat zij over de telefoons pas vertelde in de Dominicaanse Republiek (CGVS Ma.(...), p. 17). M.(...) op zijn beurt bleef dan weer vaag over het al dan niet vertellen aan Miguel over de dreigtelefoons (CGVS M.(...) 1, p. 7), hetgeen gezien de ernst van deze gebeurtenissen allerminst kan overtuigen.

Bovendien is het allerminst aannemelijk dat Ma.(...), M.(...) en hun zoon in hetzelfde appartement in Caracas bleven wonen gedurende de hele periode waarin zij telefonisch bedreigd werden (CGVS Ma.(...), p. 17). Nochtans hadden zij een perfecte uitwijkplek in het appartement van M.(...)'s ouders in Cumana waar zij reeds eerder enkele weken verbleven hadden en waar zij nooit bedreigd waren geweest (CGVS Ma.(...), p. 5). Dat dit onmogelijk was omdat zij dan te ver van M.(...)'s ouders zouden wonen (CGVS Ma.(...), p. 18) is geenszins in overeenstemming met een vrees voor vervolging of ernstige schade. Dat zij niet bij M.(...)'s ouders zelf konden wonen omdat zij daar slechts over één kamer konden beschikken al evenmin (CGVS Ma.(...), p. 18; CGVS Mi.(...) A.(...), p. 15) gezien de ernst van de beweerde bedreigingen en gebeurtenissen. Ook is het hoogst opmerkelijk dat M.(...) verklaarde dat het appartement in Caracas door zijn moeder wordt doorverhuurd maar dat hij niet eens wist of er sinds hun vertrek nog mensen zijn komen vragen naar Mi.(...) A.(...) of naar hemzelf (CGVS M.(...) 1, p. 9). Er mag en mag nochtans in alle redelijkheid verwacht worden dat jullie op de hoogte zouden blijven van het verdere verloop van jullie problemen en het gevaar dat jullie zouden lopen bij terugkeer naar jullie land van herkomst. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw verklaringen dat uw familie na uw vertrek uit Venezuela nog problemen kende.

Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van uw kinderen na uw vertrek. U beweerde aanvankelijk dat zij niet langer in Caracas konden verblijven, in de clandestiniteit dienden te leven omwille van uw problemen (CGVS 1, p. 3) en in Barquisimeto of in Valencia bij hun vader of bij uw zussen verbleven (CGVS 1, p. 4, 15, 22). Zij zouden niet meer in Caracas kunnen wonen omdat zij dan vermoord of ontvoerd zouden worden (CGVS 1, p. 15). Dit komt evenwel niet overeen met de verklaringen van uw kinderen. Mi.(...) A.(...) bleef na uw vertrek uit Venezuela nog een drietal weken in jullie appartement in Caracas (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 14) en Ma.(...) en M.(...) bleven, zoals hierboven aangestipt, tot hun vertrek uit het land, bijna twee jaar later, nog in Caracas wonen, weliswaar afwissend in uw appartement en bij de ouders van M.(...) (CGVS

Ma(...), p. 4). Gewezen op deze tegenstrijdigheden, veranderde u wederom uw eerdere verklaringen en stelde u dat u bedoelde dat uw dochter wel nog thuis woonde maar uw zoon niet (CGVS 2, p. 8), hetgeen, gelet op uw eerdere verklaringen in dit verband en in het licht van het bedrieglijk karakter uw overige verklaringen in het algemeen, in alle redelijkheid niet kan overtuigen.

Gelet op voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw familie na uw vertrek uit Venezuela nog problemen gekend heeft in jullie land van herkomst. Jullie verklaringen dat er bij de ouders van M.(...) op 23 augustus 2019 werd ingebroken (CGVS M.(...) 2, p. 2; CGVS 2, p. 4 en 5) doen hieraan geen afbreuk. Er kan in dit verband immers opgemerkt worden dat er, gelet op het vastgestelde bedrieglijke karakter van jullie overige verklaringen, ook aan dit incident nauwelijks geloof gehecht kan worden, temeer daar er enkele bevreemdende elementen vastgesteld kunnen worden met betrekking tot jullie verklaringen in dit verband. M.(...) gaf aan dat zijn moeder bedreigd werd en verplicht werd om mee te lopen langs het bewakingshuisje (CGVS M.(...) 2, p. 2). Hij toonde hiervan een foto op het CGVS van een vrouw achter een andere vrouw, zonder enige zichtbare wapens. Gevraagd waarom zijn moeder geen hulp vroeg aan de bewakers, stelde hij dat de daders wachtten tot de bewakers een blokje rond reden (CGVS M.(...) 2, p. 5) waardoor de vraag zich stelt waarom die persoon zijn moeder nog diende te bedreigen om langs de bewaking te geraken. Bovendien verklaart dit niet hoe deze persoon de veiligheidsdeur wist te passeren om binnen te geraken (CGVS M.(...) 2, p. 2). Hoe dan ook dient benadrukt dat M.(...) of zijn familie sindsdien niets meer vernomen hebben van deze inbrekers (CGVS M.(...) 2, p. 3) en blijkt uit niets dat er ook maar enig verband bestaat met de door jullie beweerde (doch ongeloofwaardig bevonden) problemen met de colectivos, ondanks de twijfels die M.(...) in dit verband uitte (CGVS M.(...) 2, p. 2).

Betreffende het door jullie beweerde politieke engagement van u en uw naaste familieleden kan er nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018-EN.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken, hetgeen ook blijkt door de door jullie neergelegde foto's en videofragmenten in dit verband. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de

repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat u, uw zoon, uw dochter of haar partner voor jullie komt naar België vervolgd zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie voor jullie komt naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stonden, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat jullie deelname aan enkele betogingen in de jaren voor jullie vertrek uit Venezuela niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten, temeer daar uit jullie verklaringen blijkt dat geen van jullie lid was van een politieke partij (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 7; CGVS Ma.(...), p. 8; CGVS M.(...) 1, p. 9). Het feit dat jullie allen nog zonder problemen met behulp van jullie respectievelijke paspoorten Venezuela wisten te verlaten en Mi.(...) A.(...) zelfs nog een verlenging van zijn paspoort bekwam in december 2017 (CGVS 1, p. 22; CGVS Mi.(...) A.(...), p. 22) is hiertoe een bijkomende indicatie, net als het gegeven dat u probleemloos Venezuela kon verlaten via de internationale luchthaven in Caracas (CGVS 2, p. 8).

Er zijn dan ook geen elementen aanwezig dat u of uw familie bij een terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van jullie (hoe dan ook zeer beperkte) politieke engagement.

Daar waar u tijdens uw eerste onderhoud nog aangaf dat u ook niet terug kunt keren omwille van de moord op G.(...) M.(...), de man van de zus van uw tante (CGVS 1, p. 10), nuanceerde u dit reeds tijdens dit onderhoud door te stellen dat uw problemen niet door hem kwamen maar door uw persoonlijke deelname aan betogingen (CGVS 1, p. 19). Bovendien vermeldde u deze vrees geeneens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, dat specifiek georganiseerd werd in het kader van een mogelijke intrekking van uw vluchtelingenstatuut. Voorts kan er in dit verband opgemerkt worden dat G.(...) M.(...) in een andere staat woonde (CGVS 1, p. 19) en dat hij in een andere staat vermoord werd (CGVS 1, p. 13). U kon voorts geen enkele lokale collega van hem benoemen (CGVS 1, p. 19). Mi.(...) A.(...) kende G.(...) M.(...) zelfs niet eens (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 16) en geen van uw kinderen gaf uw familieband met hem aan als reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Venezuela. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat u of uw familie verschillende jaren na de moord op dit verre aangetrouwde familielid enige problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Venezuela, temeer daar er nog steeds naaste familieleden van G.(...) in Venezuela verblijven (CGVS 1, p. 19 en 20). Ook de familieband tussen M.(...) en A.(...) B.(...), een gekend politiek opposant en een tweedegraadsneef van M.(...)'s moeder, is niet van die aard dat er voor jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela sprake zou kunnen zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade (CGVS Ma.(...), p. 22; CGVS M.(...) 1, p. 9). Zo wist uw dochter niet waar deze man woont en verklaarde zij uitdrukkelijk dat haar schoonmoeder en A.(...) B.(...) weinig contact hadden (CGVS Ma.(...), p. 22). Bovendien verklaarde M.(...) dat de colectivo's nooit de naam van deze persoon tegen hem vermeldden maar dat hij enkel via anderen vernam dat de colectivo's op de hoogte waren van zijn familieband met A.(...) B.(...) (CGVS M.(...) 1, p. 8). Echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende jullie problemen met de colectivos is ook deze bewering allerminst aannemelijk. Ondanks het artikel dat jullie neerleggen over B.(...), wist M.(...) niet wat zijn huidige politieke situatie is (CGVS M.(...) 1, p. 9). Gelet op voorgaande maakten jullie allerminst aannemelijk dat jullie, omwille van de loutere familieband tussen M.(...) met A.(...) B.(...), bij een terugkeer naar Venezuela problemen zouden ondervinden.

Betreffende uw stelling dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest dat de colectivos weten dat u in het buitenland om internationale bescherming verzocht heeft (CGVS 1, p. 10 en 17) dient opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan

wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, temeer u, zoals hierboven reeds aangehaald op een legale manier het land kon verlaten. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u ook in dit verband niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Gelet op het geheel van bovenstaande dient vastgesteld dat u bedrieglijke verklaringen aflegde betreffende uw vluchtmotieven op basis waarvan u de vluchtelingenstatus heeft verkregen en dat u er geenszins in geslaagd bent om andere motieven aan te reiken die het behoud van de u verleende status kunnen rechtvaardigen. Bijgevolg dient uw vluchtelingenstatuut ingetrokken te worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale

bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie met uitzondering van Ma.(...) relatief vast werk hadden tot kort voor jullie vertrek uit Venezuela (CGVS 1, p. 4, 11; CGVS Mi.(...) A.(...), p. 4; CGVS M.(...) 1, p. 8; CGVS Ma.(...), p. 5 en 6). Uit jullie paspoorten blijkt bovendien dat jullie in het verleden in staat waren om uit toeristische overwegingen naar Europa te reizen. Ook jullie vlucht naar Europa kon relatief eenvoudig gefinancierd worden. Er kan bovendien redelijkerwijze van uit gegaan worden dat jullie steun zullen krijgen van de ouders van M.(...), die in een gesloten woonwijk in Montalban wonen waar de colectivo's niet binnen kunnen (CGVS M.(...) 1, p. 8) en waar de hoge middenklasse van Caracas woont (CGVS M.(...) 2, p. 3). Deze mensen kochten in het verleden tickets voor uw familieleden naar het buitenland (CGVS Ma.(...), p. 7). Bovendien is het appartement waar jullie in woonden de eigendom van de ouders van M.(...) en staat het leeg (CGVS Ma.(...), p. 8). Zij hebben verder nog steeds een eigendom in Cumana waar uw dochter, schoonzoon en kleinzoon reeds enkele weken mochten verblijven (CGVS Ma.(...), p. 5). Ook van de peter van Mi.(...) A.(...) kan er aangenomen worden dat deze jullie bij terugkeer naar Venezuela zal bijstaan aangezien hij Mi.(...) A.(...) reeds hielp in het verleden (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 20). Er kan voorts nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen betreffende uw relatie met de vader van uw kinderen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat jullie een vriendschappelijke band hadden, dat hij de kinderen steunde en dat jullie contact onderhielden (CGVS 1, p. 6, 15 en 21). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweerde u daarentegen dat u geen enkel contact meer heeft gehad met hem sinds jullie uiteen gingen (CGVS 2, p. 8) en nooit steun kregen van hem (CGVS 2, p. 9). Ofschoon uw kinderen aanhaalden geen goede band te hebben met hun vader, blijkt uit het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen geenszins dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela geen beroep op zijn steun zouden kunnen doen. Verder geeft M.(...) aan dat jullie zeker en vast een Carnet de la Patria

zouden kunnen aanvragen bij terugkeer naar Venezuela (CGVS M.(...) 1, p. 10). Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet zonder meer worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van voorgaande blijkt dat er in hoofde van uw zoon Mi.(...) A.(...), uw dochter Ma.(...) en haar partner M.(...) evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Bijgevolg werd ook in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming een weigeringsbeslissing genomen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, staan niet ter discussie. Dat uw vader en uw broer overleden zijn wordt evenmin betwist. Dat zij stierven aan een gebrek aan medicatie toonde u evenwel niet aan (CGVS 1, p. 6 en 12). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat ook uw moeder, hoewel ook zij het gebrek aan medische zorgen aankaartte, er niet in geslaagd was aan te tonen dat er omwille van de benarde sociaaleconomische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. De overlijdensakte en identiteitskaart van R.(...) betreffen kopieën van bijzonder slechte kwaliteit, waaraan bijgevolg weinig waarde aan gehecht kan worden, en vermelden hoe dan ook niets meer over de omstandigheden van zijn dood behalve dat hij door een kogel werd geraakt. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vele tegenstrijdigheden in jullie verklaringen betreffende zijn dood. Dat u in het verleden ooit deelnam aan protestacties, zoals blijkt uit enkele foto's, wordt op zich niet betwist. Hieruit kan evenwel, zoals hierboven aangetoond, geen gegronde vrees voor vervolging afgeleid worden. De videofragmenten waarin een straat met rennende mensen en ordetroepen gefilmd wordt vanuit een gebouw en de kopieën van foto's van de straat getrokken vanuit uw woning en vanop de straat zelf tonen hoogstens aan dat jullie in Caracas woonden waar er protesten plaatsvonden, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken in deze beslissing. Hoewel u beweerde dat u zichtbaar was op één van de videofragmenten dient vastgesteld dat u geenszins herkenbaar in beeld komt. De nieuwsartikelen die jullie neerleggen omtrent de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en de Carnet de la Patria werden in rekening gebracht bij de beoordeling van jullie nood aan subsidiaire bescherming. De advocaat van M.(...) en Ma.(...) haalt in een schrijven van 2 maart 2020 tot slot nog aan dat uw rechten niet gerespecteerd werden omdat u niet wist dat u opgeroepen was en uw advocaat nooit op de hoogte werd gebracht. Hierbij dient er gewezen te worden op het feit dat u, zoals hierboven reeds omschreven, op een correcte manier opgeroepen werd door het Commissariaat-generaal. U

ontving op uw huidig adres een aangetekende oproepingsbrief naar aanleiding van de herziening van uw statuut. U haalde deze evenwel niet af op het postkantoor. Hoe dan ook, u werd op de dag van het onderhoud alsnog opgebeld door uw familieleden, u begaf zich naar de zetel van het Commissariaat-generaal en u ging akkoord met het verderzetten van het onderhoud na uw aankomst (CGVS 2, p. 1)."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en nationaliteit (en deze van uw zoon) staan niet ter discussie. Gelet op uw verklaringen dat u in het verleden deelgenomen heeft aan betogingen tegen het Venezolaanse regime, kan hieraan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat, gezien uit niets blijkt dat u voor uw vertrek uit Venezuela in de verhoogde aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, hieruit, zoals blijkt uit de hierboven reeds aangestipte informatie, geen beschermingsnood afgeleid kan worden. Betreffende het schrijven van uw advocaat d.d. 2 maart 2020 waarin hij aangeeft zijn opmerkingen over het verloop van uw tweede onderhoud op 29 januari 2020 niet te hebben kunnen weergeven, dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal verplicht is zo snel mogelijk een beslissing te nemen aangaande uw verzoek en dat u alle opmerkingen die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing kan voorleggen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van V. S. Ma. C. (verzoekster), echtgenote van eerste verzoeker en zus van tweede verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Barquisimeto (staat Lara) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U verhuisde met uw moeder I.(...) C.(...) S.(...) P.(...) (O.V. (...)) en uw broer Mi.(...) A.(...) V.(...) S.(...) (O.V. (...)) naar Caracas. In Caracas ontmoette u M.(...) J. (...) D.(...) G.(...) A.(...) (O.V. (...)) met wie u huwde. Tot de geboorte van uw zoontje L.(...) C.(...) in 2015 demonstreerde u regelmatig tegen het Venezolaanse regime. Nadien namen enkel uw partner, uw moeder en uw broer nog deel aan dergelijke protestacties.

Op 20 mei 2017 nam uw moeder samen met uw broer deel aan een betoging onderaan het appartementsgebouw waar jullie woonden. Ook R.(...) P.(...), de zoon van haar ex-partner, protesteerde die dag mee. Ze werden in het nauw gedreven en uw moeder kreeg een pistool tegen het hoofd maar ze wist te ontsnappen. Op 21 mei 2017 werd R.(...) meegenomen op een plein dicht bij zijn huis, een dag later werd zijn levenloze lichaam gevonden. Op 20 juni 2017 verliet uw moeder Venezuela samen met uw grootmoeder Mar.(...) D.(...) P.(...) d.(...) G.(...) (O.V. (...)) en reisde ze naar België waar zij op 14 september 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw moeder verkreeg de vluchtelingenstatus op 30 november 2018. Het verzoek om internationale bescherming van uw grootmoeder werd geweigerd op 30 november 2018. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 21 januari 2020.

Ongeveer een maand na het vertrek van uw moeder uit Venezuela, verliet Mi.(...) A.(...) het appartement in Caracas om bij zijn peter in de stad Barquisimeto te gaan wonen. Een maand later werden u en uw echtgenoot een eerste keer telefonisch bedreigd. Dit herhaalde zich nadien wekelijks. Telkens werden er vragen gesteld over uw broer Mi.(...) A.(...) en uw moeder omdat zij in het verleden deelgenomen hadden aan betogingen tegen de Venezolaanse overheid.

Eind maart 2019 verlieten u, uw man en uw zoontje jullie appartement in Caracas toen vier paramilitairen trachtten om jullie zoontje uit de armen van uw man te trekken. De paramilitairen zeiden dat ze wisten wie jullie waren en dat ze jullie zoontje gingen vermoorden indien jullie Mi.(...) A.(...) niet aan hen gaven. Jullie wisten te ontsnappen naar het huis van uw schoonmoeder. Jullie contacteerden Mi.(...) A.(...) om samen het land te verlaten. Op 8 april 2019 namen u, uw man, uw zoontje en uw broer

het vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek. Hier verbleven jullie ongeveer twee maanden waarna jullie naar België reisden. Bij jullie aankomst op de luchthaven in Zaventem op 29 mei 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest u dat de paramilitairen jullie iets zullen aandoen omwille van de deelname van uw moeder en broer aan betogingen tegen het regime. U vreest verder de algemene economische en gezondheidssituatie in Venezuela. Ter staving van uw identiteit legde u uw origineel paspoort en het originele paspoort van uw zoon L.(...) C.(...) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw moeder I.(...) C.(...) S.(...) P.(...) (O.V. (...)). In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd de vluchtelingenstatus die haar op 30 november 2018 werd toegekend ingetrokken omdat er niet langer geloof gehecht kon worden aan de door haar aangehaalde vluchtmotieven. De in dit verband genomen beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en nationaliteit (en deze van uw zoon) staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.3. De bestreden beslissing ten aanzien van V. S. Mi. A. (tweede verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Barquisimeto (staat Lara) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U verhuisde met uw moeder I.(...) C.(...) S.(...) P.(...) (O.V. (...)) en uw zus Ma.(...) C.(...) V.(...) S.(...) (O.V. (...)) naar Caracas. In Caracas ontmoette uw zus M.(...) J.(...) D.(...) G.(...) A.(...) (O.V. (...)) met wie ze huwde en een zoontje, L.(...) C.(...), kreeg. In april 2017 begon u naar betogingen tegen het regime te gaan samen met uw moeder en R.(...) P.(...), de zoon van haar ex-partner. Begin mei 2017 namen u, uw moeder en R.(...) P.(...), de zoon van de toenmalige partner van uw moeder, deel aan een betoging. Deze werd uit elkaar gedreven. Twee en een halve week later, op 26 of 27 mei 2017 werd R.(...) meegenomen terwijl hij samen met vrienden iets gaan drinken was. Op 28 mei 2017 werd zijn levenloze lichaam gevonden. Op 20 juni 2017 verliet uw moeder Venezuela samen met uw grootmoeder Mar.(...) D.(...) P.(...) d.(...) G.(...) (O.V. (...)). Ze reisden naar België waar zij op 14 september 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw moeder verkreeg de vluchtelingenstatus op 30 november 2018. Het verzoek om internationale bescherming van uw grootmoeder werd geweigerd op 30 november 2018. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 21 januari 2020. Ongeveer drie weken na het vertrek van uw moeder uit Venezuela, verliet u Caracas om bij uw peter in de stad Barquisimeto te wonen. De colectivos waren intussen op zoek naar u en uw moeder. Zij belden uw zus regelmatig thuis op. Ook uw schoonbroer werd aangesproken met de vraag waar u en uw moeder zich bevonden. Eind maart 2019 probeerden de colectivos voorhet appartement van uw moeder in Caracas tevergeefs uw neefje L.(...)

C.(...) te ontvoeren. Uw zus, haar partner en L.(...) C.(...) doken onder in het huis van de schoonmoeder van uw zus en contacteerden u om samen het land te verlaten. Jullie vertrokken met het vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek op 8 april 2019, verbleven daar ongeveer twee maanden en reisden naar België waar jullie op 29 mei 2019 aankwamen en diezelfde dag in de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming indienden. Bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest u dat de paramilitairen jullie iets zullen aandoen omwille van jullie deelname aan betogingen. U vreest verder de algemene economische en gezondheidssituatie in Venezuela.

Ter staving uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; de Belgische verblijfsdocumenten van uw moeder; enkele foto's van uw moeders deelname aan betogingen; enkele foto's van protesten, genomen vanop de straat en vanuit een hoog gebouw; een foto van een gewonde man op straat; drie videofragmenten van rennende mensen op straat; uw vliegtuigtickets; en enkele krantenartikelen betreffende demonstraties en de algemene situatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw moeder I.(...) C.(...) S.(...) P.(...) (O.V. (...)). In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd de vluchtelingenstatus die haar op 30 november 2018 werd toegekend ingetrokken omdat er niet langer geloof gehecht kon worden aan de door haar aangehaalde vluchtmotieven. De in dit verband genomen beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel hernemen verzoekers de argumenten opgeworpen in het beroep ingediend door hun (schoon)moeder (zaak nr. 250 032).

Zij beroepen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 tot en met 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers betwisten op uitvoerige wijze de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is en er bijgevolg geen redenen voorhanden zijn om de vluchtelingenstatus van hun (schoon)moeder in te trekken.

Verzoekers vragen in hoofdde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. Op 4 februari 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020, het "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van juni 2020 en het rapport "*EASO. Venezuela Country Focus*" van augustus 2020 en er de weblinken van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal te dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

In zoverre verzoekers de schending van artikel 6 van het EVRM aanvoeren, merkt de Raad op dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Voormeld artikel is in deze niet toepasselijk omdat noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak wordt gedaan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn er door de wet mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers steunen zich in het verzoekschrift volledig op de argumenten vermeld in het beroep van de (schoon)moeder. Ook de drie huidige bestreden beslissingen waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus wordt geweigerd evenals de subsidiaire beschermingsstatus, verwijzen naar de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die werd genomen in hoofde van verzoekers' (schoon)moeder. Bij arrest nr. 251 135 van 17 maart 2021 werd de intrekking van de vluchtelingenstatus bevestigd en de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend. Bijgevolg wordt verwezen naar dit arrest:

“2.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt de aan verzoekster toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken omdat deze werd toegekend op grond van feiten die zij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat haar vluchtelingenstatus opnieuw overwogen diende te worden nadat haar zoon, haar dochter en haar schoonzoon in België een verzoek om internationale bescherming indienden en verschillende elementen in hun verklaringen erop wezen dat zij en haar familie de asielinstanties trachtten te misleiden en dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt vermits (i) er twijfels rijzen bij verzoeksters daadwerkelijke politieke engagement in het voorjaar van 2017 nu zij er niet in slaagde om recente foto's te bemachtigen waaruit blijkt dat zij ook nog na 2012-2013 deelnam aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime; (ii) verzoekster, haar kinderen (Mi. A. en Ma.) en haar schoonzoon (M.) allen verschillende verklaringen aflegden betreffende de gebeurtenissen tijdens de laatste protestactie waaraan zij deelgenomen zouden hebben en het overlijden van R. dat hierop volgde, die de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent volkomen ondermijnen zodat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in mei 2017 tijdens een demonstratie tegen het Venezolaanse regime door de colectivos in het nauw werd gedreven, dat er een pistool tegen haar hoofd werd gezet, dat R. hierop tussenkwam en dit uiteindelijk met zijn leven bekocht heeft; (iii) verzoekster ook bedrieglijke verklaringen aflegde over de telefonische bedreigingen die zij kreeg tijdens de laatste maanden voor haar vertrek uit Venezuela, de verklaringen van haar familieleden in dit verband manifest tegenstrijdig zijn met haar beweringen en zijzelf tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud de tegenstrijdigheden niet uitklaarde, integendeel; (iv) in zoverre verzoekster als reden voor het behoud van haar statuut aanhaalt dat zij en haar familie vermoord zullen worden bij terugkeer naar Venezuela en haar kleinzoon bijna ontvoerd werd na haar vertrek moet worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht nu (1) de stelling dat de colectivos, bij de ontvoeringspoging van verzoeksters kleinzoon, op zoek waren naar verzoekster en haar zoon Mi. A. omwille van hun deelname aan demonstraties geenszins kan overtuigen gelet op de twijfels omtrent de deelname van verzoekster aan demonstraties in de maanden voor haar vertrek uit Venezuela, alsook het feit dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het politieke engagement van haar zoon Mi. A. en de vaststelling dat verzoekster en haar familieleden tegenstrijdige verklaringen aflegden over de aanwezigheid van Mi. A. tijdens de demonstratie waarbij verzoekster een aanvaring zou hebben gehad met de colectivos en waarna R. verdween en uiteindelijk het leven liet, (2) gezien verzoeksters familie beweerde dat de colectivos op zoek waren naar Mi. A. omwille van diens politieke engagement en er geen geloof wordt gehecht aan diens politieke activiteiten, kan er aan deze bewering evenmin geloof worden gehecht, (3) gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen betreffende de dood van R. en gezien verzoekster de ontvoeringspoging van haar kleinzoon in verband bracht met diens dood, kan haar bewering dat de colectivos haar omwille van R.'s overlijden in het vizier zouden hebben genomen evenmin overtuigen, zodat zij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat haar familie problemen kende met de colectivos, (4) verzoeksters dochter Ma. en haar partner M. bovendien diverse bevreemdende verklaringen afleggen betreffende de ontvoeringspoging zelf, meer bepaald dat M. niet op de hoogte zou zijn geweest dat zijn eigen vader hun spullen ging ophalen in hun appartement, zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun reactie op de ontvoering, zij inconsistente verklaringen afleggen over het tijdstip waarop zij hun zoon hebben ingelicht over deze feiten en Mi. A. bovendien bijzonder vaag bleef over dit voorval, (5) verzoeksters dochter Ma. en haar partner M. tevens inconsistente verklaringen afleggen over de dreigtelefoons die aan de ontvoeringspoging van hun zoon voorafgingen, (6) het allerminst aannemelijk is dat Ma., M. en hun zoon in hetzelfde appartement in Caracas bleven wonen gedurende de hele periode waarin zij telefonisch werden bedreigd nu zij nochtans over uitwijkmogelijkheden beschikten en het niet geloofwaardig is dat M. niet op de hoogte is van het feit of er na hun vertrek nog mensen zijn komen vragen naar Mi. A. en hemzelf, (7) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van haar kinderen na haar vertrek en (8) wat betreft de bewering dat de woning van de ouders van M. op 23 augustus 2019 werd beroofd moet worden opgemerkt dat hieraan nauwelijks geloof kan worden gehecht te meer daar verzoeksters familieleden hieromtrent bevreemdende verklaringen afleggen en uit niets blijkt dat er maar enig verband bestaat tussen de door hen beweerde (doch ongeloofwaardig bevonden) problemen met de colectivos en deze diefstal; (v) betreffende het beweerde politieke engagement van verzoekster en haar naaste familieleden nog moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het

loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk en uit haar verklaringen, noch deze van haar kinderen of schoonzoon kan blijken dat zij voor hun komst naar België vervolgd zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten en derhalve niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stonden zodat er redelijkerwijze kan worden van uitgegaan dat hun deelname aan enkele betogingen in de jaren voor verzoeksters vertrek uit Venezuela niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten, temeer daar uit hun verklaringen blijkt dat zij geen lid waren van een politieke partij en hetgeen onderstreept wordt door de vaststelling dat zij allen met hun respectievelijke paspoorten Venezuela wisten te verlaten via de internationale luchthaven in Caracas en Mi. A. zelfs nog een verlenging van zijn paspoort bekwam in 2017; (vi) daar waar verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud nog aangaf dat zij ook niet terug kon keren omwille van de moord op G. M. (man van de zus van haar tante) zij dit tijdens dit onderhoud reeds nuanceerde door te stellen dat haar problemen niet door hem kwamen maar door haar persoonlijke deelname aan betogingen en zij dit tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud zelfs geheel onvermeld liet; G. M. in een andere staat woonde en vermoord werd en verzoekster geen enkele lokale collega van hem kon benoemen; verzoeksters kinderen deze familieband niet aangaven als reden waarom zij niet konden terugkeren naar Venezuela en Mi. A. hem zelfs niet kent; (vii) ook de familieband tussen M. en A. B. – een gekend politiek opposant en tweedegraadsneef van M's moeder – niet van die aard is dat er bij verzoekster of haar directe familieleden sprake zou kunnen zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (viii) in zoverre verzoekster aanvoert dat zij vreest dat de colectivos weten dat zij in het buitenland om internationale bescherming heeft verzocht moet worden opgemerkt dat uit de informatie niet kan blijken dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het niet uitgesloten is dat verzoekster bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop zij Venezuela heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijk worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2, b beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, temeer zij op een legale manier het land kon verlaten en (ix) de overige documenten die verzoekster voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Verder bevat de bestreden beslissing nog motieven inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan

in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.3. (...)

2.3.3.4. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat de omstandigheden waarin zij werd gehoord allerminst afdoende waren om een dermate ingrijpende beslissing als een intrekking van een statuut op te kunnen baseren. Zij benadrukt dat zij, in tegenstelling tot haar kinderen en schoonzoon, geen oproepingsbrief ontving op haar adres voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 29 januari 2020. Verzoekster hekelt in dit verband dat er geen oproepingsbrief terug te vinden is in het administratief dossier. Hoewel zij inderdaad telefonisch werd gecontacteerd door haar familie en zij het persoonlijk onderhoud aanvatte, meent verzoekster dat zij geen daadwerkelijke mogelijkheid had om zich te verzetten tegen het doorgaan van dit persoonlijk onderhoud en dit ondanks het feit dat zij geen advocaat had op dat ogenblik.

De Raad stelt in dit verband het volgende vast. Uit het administratief dossier blijkt dat de oproepingsbrief, waarin wordt aangegeven dat uit haar dossier blijkt dat er een nieuw element in verband met haar vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen en dat dit nieuw element de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen haar vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, aan haar werd verstuurd bij een ter post aangetekende brief op het laatste adres vermeld in het Rijksregister. Dit adres duidt zij op 29 januari 2020 (de datum van het persoonlijk onderhoud) ook aan als haar gekozen woonplaats.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze aangetekende zending niet werd afgehaald.

Hoewel verzoekster de aangetekende zending niet ging afhalen op het postkantoor, blijkt uit het administratief dossier wel degelijk dat zij op een correcte manier werd opgeroepen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hoe dan ook kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoekster op de dag van het persoonlijk onderhoud werd opgebeld door haar familieleden, zij zich naar de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen begaf en akkoord ging met het plaatsvinden van een persoonlijk onderhoud.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband ook het volgende gesteld: "De advocaat van M.(...) en Ma.(...) haalt in een schrijven van 2 maart 2020 tot slot nog aan dat uw rechten niet gerespecteerd werden omdat u niet wist dat u opgeroepen was en uw advocaat nooit op de hoogte werd gebracht. Hierbij dient er gewezen te worden op het feit dat u, zoals hierboven reeds omschreven, op een correcte manier opgeroepen werd door het Commissariaat-generaal. U ontving op uw huidig adres een aangetekende oproepingsbrief naar aanleiding van de herziening van uw statuut. U haalde deze evenwel niet af op het postkantoor. Hoe dan ook, u werd op de dag van het onderhoud alsnog opgebeld door uw familieleden, u begaf zich naar de zetel van het Commissariaat-generaal en u ging akkoord met het verderzetten van het onderhoud na uw aankomst (CGVS 2, p. 1)."

Waar verzoekster in het verzoekschrift thans aanvoert dat zij door het niet opgeroepen zijn (quod non, zie het voorgaande), niet werd bijgestaan door een advocaat, stelt de Raad vast dat zij wel regelmatig werd opgeroepen, zodat de omstandigheid dat ze niet werd bijgestaan door een advocaat niet aan de verwerende partij te verwijten valt. Daarnaast wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing kan nemen op basis van de elementen in zijn bezit, dus zonder verzoekster te horen (artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet).

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband op dat een vervanger van de advocaat van haar familie bij het CGVS aanwezig was om haar familieleden bij te staan tijdens hun persoonlijk onderhoud dat voorzien was dezelfde dag. Deze advocaat was aanwezig bij het gehoor van verzoeksters schoonzoon dat plaatsvond op 29 januari 2020 van 10.30 tot 11.35 uur. Verzoeksters persoonlijk onderhoud begon

daarna om 11.45 uur met dezelfde protection officer. Verzoekster toont niet aan dat het haar onmogelijk was eventueel bijstand van deze advocaat loco haar eigen advocaat te vragen.

Waar verzoekster nog aanvoert dat het persoonlijk onderhoud van 11u45 tot 13u30 duurde zonder enige pauze en dit betrekkelijk weinig is om een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op te steunen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de duur van het persoonlijk onderhoud geen indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 29 januari 2020 blijkt bovendien dat verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd verduidelijkt dat zij opnieuw werd gehoord met het oog op het behoud van haar beschermingsstatuut, alsook het gegeven dat er tijdens de persoonlijke onderhouden van haar kinderen elementen waren opgedoken die niet overeenkwamen met haar verklaringen. Vervolgens wordt verzoekster op verschillende plaatsen tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op deze verklaringen van haar kinderen en/of schoonzoon gewezen en krijgt zij de kans om de tegenstrijdigheden en inconsistenties uit te klaren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster d.d. 29 januari 2020 (hierna: CGVS II), p. 2, 5, 7, 8, 9). Hoewel er inderdaad gerichte vragen werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 29 januari 2020, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud wel degelijk dat verzoekster over de verschillende aspecten met betrekking tot het behoud van haar status werd ondervraagd en daarbij de kans kreeg om alle elementen toe te lichten. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het persoonlijk onderhoud onvoldoende was om een beslissing tot intrekking op te stoelen. De Raad stelt overigens vast dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet concretiseert welke elementen of gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch specificeert zij welke bijkomende vragen nog hadden moeten worden gesteld, dan wel aantoonst hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoekster voert elders in het verzoekschrift (zonder paginanummering) aan dat het geen legitieme werkwijze is om haar antwoorden van het eerste gehoor plots in haar nadeel te gebruiken, zonder dit te overlopen tijdens het tweede gehoor en dit terwijl deze verklaringen eerst tot een erkenning hebben geleid. De Raad herhaalt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 29 januari 2020, dit is het tweede gehoor, blijkt dat zij werd gewezen op de verklaringen van haar kinderen en schoonzoon en de kans kreeg om tegenstrijdigheden en inconsistenties uit te klaren. Bovendien kan zij dit ook doen in het kader van huidig verzoekschrift. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeksters verklaringen oorspronkelijk de enige waren waarover het Commissariaat-generaal beschikte, maar dat er daarna verklaringen van haar familieleden zijn bijgekomen over dezelfde gebeurtenissen die echter verschillen van verzoeksters verklaringen.

Het gegeven dat verzoeksters zoon, dochter en schoonzoon eveneens waren opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 29 januari 2020 en enkel haar schoonzoon M. gedurende één uur werd gehoord, kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekster wel degelijk op correcte wijze werd opgeroepen, zij grondig werd gehoord tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 januari 2020 en daarbij op verschillende aangelegenheden werd geconfronteerd met tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar naaste familieleden (die reeds op 18 juni 2019 (Mi. A.) en op 27 juni 2019 (M. en Ma.) werden gehoord).

2.3.3.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt vooreerst op goede gronden dat de geloofwaardigheid van verzoeksters daadwerkelijke politieke engagement in het voorjaar van 2017 wordt ondermijnd. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster slechts enkele foto's kon neerleggen van haar deelname aan de betogingen in 2012 of 2013 – hetgeen op zich niet wordt betwist doch waaruit geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid – en er niet in slaagt om bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat zij ook hierna nog deelnam aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime. Verzoeksters verklaring hiervoor, dat zij met name wel nog foto's heeft op een oude gsm maar niet zeker is of zij deze nog kan bemachtigen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster d.d. 27 september 2018 (hierna: CGVS I), p. 9), kan niet overtuigen. De kopieën van foto's die verzoekster aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overmaakt na haar tweede persoonlijk onderhoud en de videofragmenten (zie map 'Documenten') werden, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wel degelijk door de commissaris-generaal in overweging genomen. Dienaangaande considereert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing immers pertinent: "De videofragmenten waarin een straat met rennende mensen en ordetroepen gefilmd wordt vanuit een gebouw en de kopieën van foto's van de straat getrokken vanuit uw woning en vanop de straat zelf tonen hoogstens aan dat jullie in Caracas woonden waar er protesten plaatsvonden, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken in deze

beslissing. Hoewel u beweerde dat u zichtbaar was op één van de videofragmenten dient vastgesteld dat u geenszins herkenbaar in beeld komt.”

In zoverre verzoekster hekelt dat de door haar voorgelegde foto's initieel wel voldoende waren voor het Commissariaat-generaal om haar politieke activisme als bewezen te verklaren en het niet ernstig is dat diezelfde bewijzen thans niet langer voldoende zijn, dient vooreerst te worden benadrukt dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. In casu moet evenwel worden vastgesteld dat, nadat verzoeksters naaste familieleden een verzoek om internationale bescherming indienden in België, is gebleken dat diverse tegenstrijdigheden en bevreemdende elementen de geloofwaardigheid van de haar ingeroepen vervolgingsfeiten op fundamentele wijze ondermijnen.

2.3.3.6. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

“Daarnaast dient opgemerkt dat jullie allen verschillende verklaringen aflegden betreffende de gebeurtenissen tijdens de laatste protestactie waaraan jullie deelgenomen zouden hebben en het overlijden van R.(...) dat hierop volgde. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u dat u op 20 mei 2017 samen met R.(...) op een betoging aanwezig was, dat jullie in het nauw werden gedreven en u een pistool tegen het hoofd kreeg maar dat R.(...) tussenkwam en hierdoor meegenomen werd (CGVS 1, p. 7, 18). Mi.(...) A.(...) bleef tijdens deze betoging binnen (CGVS 1, p. 8 en 14). Op 21 of 22 mei zagen jullie R.(...)’s lichaam in het mortuarium (CGVS 1, p. 14). U legde een overlijdensakte neer waaruit, gelet op de moeilijke leesbaarheid ervan, zou blijken dat hij door een kogel om het leven kwam.

Uw zoon Mi.(...) A.(...) beschreef dit incident op een andere wijze. Volgens hem werd u tijdens uw laatste betoging een gebouw in gedreven en werd uw telefoon stuk gemaakt. Hij wist echter niets over een wapen dat tegen uw hoofd werd geplaatst of R.(...) die tussenkwam (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 12). Hij beweerde bovendien dat hij, in tegenstelling tot uw verklaringen, zelf aanwezig was tijdens deze betoging (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 12). Bovendien verklaarde hij dat R.(...) niet meegenomen werd tijdens een betoging maar twee en een halve week na de laatste betoging waaraan jullie deelgenomen hadden, toen hij op 26 of 27 mei 2017 aan het kaarten en iets aan het drinken was met vrienden (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 9). Jullie werden hiervan op de hoogte gebracht door de vader van R.(...) die jullie opbelde met de vraag of jullie hem hadden gezien (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 9). Dit is op zich reeds bijzonder onwaarschijnlijk aangezien uw zoon beweerde dat R.(...) meegenomen werd in het bijzijn van zijn vrienden en aldus logischerwijs aangenomen kan worden dat zijn vrienden R.(...)’s vader op de hoogte zouden hebben gesteld van de ontvoering. Tot slot gaf uw zoon aan dat R.(...) doodgeslagen werd, nergens vermeldde hij dat R.(...) stierf door een kogel (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 10).

Uw dochter Ma.(...) verklaarde voorts dat u een pistool tegen het hoofd kreeg (CGVS Ma.(...), p. 8) en dat dit alles gebeurde in het bijzijn van Mi.(...) A.(...), die tegen haar vertelde dat hij alles persoonlijk gezien had (CGVS Ma.(...), p. 9, 12). Ze wijzigde later haar verklaring en stelde dat Mi.(...) A.(...) toch niet aanwezig was tijdens de betoging omdat hij slechts een stuk van de dag deelnam (CGVS Ma.(...), p. 26). Nog later veranderde ze opnieuw haar versie van de feiten en verklaarde ze dat Mi.(...) A.(...) die dag helemaal niet deelnam aan de protestactie (CGVS Ma.(...), p. 27). Uw dochter zweeg bovendien over een tussenkomende R.(...) wanneer haar gevraagd werd of iemand tussenkwam toen u een pistool tegen het hoofd kreeg (CGVS Ma.(...), p. 20). Ze beweerde verder dat u toen u het appartement binnenkwam niet wist dat R.(...) meegenomen was (CGVS Ma.(...), p. 28) en dat R.(...) niet die dag zelf verdween maar een dag of enkele dagen later meegenomen werd toen hij alleen op een plein was (CGVS Ma.(...), p. 9, 13, 23 en 28).

M.(...) verklaarde voorts dat Mi.(...) A.(...) aanwezig was tijdens de demonstratie waarbij u een pistool tegen het hoofd kreeg (CGVS M.(...) 1, p. 3) en dat R.(...) dagen later pas werd meegenomen, om een dag later, op 22 mei 2017, dood teruggevonden te worden (CGVS M.(...) 1, p. 3). Nochtans had u reeds op de dag van de betoging aan M.(...) gezegd dat R.(...) meegenomen was (CGVS 2, p. 7).

Tijdens uw tweede onderhoud geconfronteerd met deze talrijke tegenstrijdigheden construeerde u een versie die tegenstrijdig is aan zowel uw eigen aanvankelijke verklaringen als aan de verklaringen van uw familieleden: u herhaalde dat R.(...) wel degelijk meegenomen werd op de dag van de betoging die u ditmaal op 21 mei situeerde, maar u verklaarde, in weerwil van uw eerdere beweringen, dat hij op 24 mei 2017 dood werd teruggevonden en dat zijn lichaam opnieuw pas enkele dagen later, op 28 mei 2017, werd vrijgegeven (CGVS 2, p. 2, 6). Voorts verklaarde u dat R.(...) meegenomen werd samen met zes anderen (CGVS 2, p. 6) daar waar uw kinderen stelden dat hij de enige persoon was die werd meegenomen (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 10; CGVS Ma.(...), p. 23). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen herhaalde u slechts uw laatste weergave van de feiten (CGVS 2, p. 6), ondanks uw stelling dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud de waarheid verteld had (CGVS 2, p.2). Het louter herhalen van één enkele versie kan evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheden niet rechtvaardigen.

Deze bijzonder talrijke tegenstrijdigheden over de bewuste betoging in mei 2017 en de manier waarop R.(...) verdween en stierf ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover volkomen. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in mei 2017 tijdens een demonstratie tegen het Venezolaanse regime door de colectivos in het nauw werd gedreven, dat er een pistool tegen uw hoofd werd gezet, dat R.(...) hierop tussenkwam en dit uiteindelijk met zijn leven bekocht heeft."

Verzoekster benadrukt dat er drie maanden lang protesten plaatsvonden en dat de exacte opeenvolging van de gebeurtenissen nooit als een concrete vraag aan haar werd voorgelegd. Zij benadrukt nog dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud nooit de datum van de overlijdensakte, noch de datum met betrekking tot de vrijgave van het lichaam van R. heeft vermeld, doch enkel dat hij de dag van de manifestatie werd meegenomen en dood werd teruggevonden zodat er geen sprake is van enige relevante tegenstrijdigheid.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud tijdens haar vrij asielrelaas wel degelijk aangaf dat zij tijdens een betoging op 20 of 21 mei 2017 werd bedreigd met een revolver en dat R. die dag werd meegenomen en de dag erop dood werd teruggevonden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 7) en zij dus wel degelijk zelf een tijdsindicatie gaf. Het enkele gegeven dat haar later niet expliciet gevraagd zou zijn naar een exacte opeenvolging van de gebeurtenissen, vermag geen afbreuk te doen aan de voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar kinderen en schoonzoon anderzijds die de ontvoering enkele dagen of zelfs weken na het protest plaatsden. Bovendien geeft verzoekster zelf tijdens het tweede persoonlijk onderhoud een andere versie van de feiten, waar zij plots aangeeft dat R., na het protest op 21 mei 2017, pas drie dagen later dood werd aangetroffen en ze zijn lichaam pas op 28 mei 2017 vrijgaven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 2 en 6).

Met betrekking tot de aanwezigheid van verzoeksters zoon Mi. A. benadrukt verzoekster dat zij verklaarde dat haar zoon niet met haar meeging naar het protest op de dag dat R. werd ontvoerd omdat zij toen niet wist dat hij na haar vertrek alsnog de straat is opgetrokken. Verzoekster benadrukt dat Mi. A. nooit in de onmiddellijke aanwezigheid van haar heeft vertoefd en dus ook niet aanwezig was tijdens het incident, zoals hij zelf verklaarde. Er dient te worden vastgesteld dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van Mi. A. (zie map 'Landeninformatie', stuk 16) nochtans blijkt dat hij aangeeft dat hij, samen met zijn moeder en zus heeft deelgenomen aan deze laatste betoging in 2017 en ook later aangeeft dat ze aan het betogen waren, zonder dat hij enige nuance aanbrengt dat hij hierbij niet in de aanwezigheid van zijn moeder zou zijn geweest (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS Mi. A., p. 6 en 9). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoekster zich in het verzoekschrift beperkt tot een post factum-verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee zij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat ook verzoeksters dochter en verzoeksters schoonzoon verklaarden dat Mi. A. samen met verzoekster en met R. heeft deelgenomen aan deze betoging (zie map 'Landeninformatie' stuk 15, notities persoonlijk onderhoud CGVS dochter, p. 4, en stuk 13, notities persoonlijk onderhoud CGVS schoonzoon I, p 3).

Verzoekster laat de motieven ongemoeid inzake het ogenblik waarop R. werd meegenomen, namelijk de dag van de betoging zelf of enkele dagen of weken erna. Deze motieven steunen op de stukken van het administratief dossier en houden dus stand.

2.3.3.7. Inzake de dreigtelefoontjes die verzoekster kreeg tijdens de laatste maanden van haar verblijf in Venezuela, stelt verzoekster dat ze het eerste telefoontje reeds kreeg voor de dood van R. maar dat het niet zo erg was als na zijn dood. Dit is volgens haar niet tegenstrijdig. Na haar vertrek werd haar familie bedreigd. Verzoekster stelt dat zij verklaarde dat zij via haar gsm werd bedreigd en haar familie via de vaste telefoon, ze hadden geen gsm. Zij stelt dat het niet hoeft te verbazen dat de kinderen geen weet hadden van de bedreigingen in haar hoofde via gsm. Verzoekster verwijst naar de mail van haar advocaat van 4 juli 2019 over de vaste telefoonlijn.

Verzoekster stelt vervolgens dat haar belagers zich identificeerden als de "colectivos la Piedrita", haar familie zei dat dit bij hen niet het geval was. Dit vormt volgens verzoekster geen tegenstrijdigheid, het is mogelijk dat ze zich niet meer expliciet kenbaar maakten nu ze dit reeds hadden gedaan tegenover verzoekster.

Inzake het feit dat haar zoon weinig informatie kon verstrekken en zich bepaalde zaken niet herinnert, wijst verzoekster er in het verzoekschrift op dat hij zich zelfs de naam van zijn middelbare school niet meer herinnerde.

Verzoekster uit hiermee kritiek op volgend motief:

“Voorts kan er vastgesteld worden dat u ook bedrieglijke verklaringen aflegde over de telefonische bedreigingen die u kreeg tijdens de laatste maanden van uw verblijf in Venezuela. U beweerde namelijk dat u telefonische oproepen begon te krijgen vanaf de dood van R.(...) (CGVS 1, p. 17) – hoewel u dit later wijzigde door te stellen dat deze bedreigingen reeds een maand voor zijn dood aanvangen (CGVS 1, p. 17) – waarin de bellers zeiden dat ze tot de colectivogroep La Piedrita behoorden en uw familie gingen doden (CGVS 1, p. 16). U stelde voorts dat ook uw kinderen dergelijke dreigtelefoons kregen en daarom verhuisden naar andere oorden (CGVS 1, p. 16). U kreeg deze oproepen enkel op uw gsm omdat jullie de vaste lijn afgesloten hadden. Ook uw kinderen werden via hun gsm opgebeld (CGVS 1, p. 17). U veranderde bovendien twee keer van telefoonnummer om aan deze oproepen te ontsnappen, net als uw kinderen (CGVS 1, p. 17). Desalniettemin kreeg u tot aan uw vertrek uit Venezuela minstens tien dergelijke oproepen per dag (CGVS 1, p. 17).

De verklaringen van uw familieleden blijken evenwel opnieuw manifest tegenstrijdig met uw beweringen. Uw zoon Mi.(...) A.(...) verklaarde dat hij nooit telefonische bedreigingen ontving. Ook stelde hij dat hij nooit iets gehoord heeft van dreigtelefoons die u zou hebben ontvangen (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 13). Bovendien kende hij La Piedrita enkel als een deel van de stad niet als een groepering (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 12) terwijl u beweerde dat ze gekend zijn in de buurt (CGVS 2, p. 6). Uw dochter Ma.(...) verklaarde voorts uitdrukkelijk dat u nooit telefonische bedreigingen ontving in Venezuela. Deze begonnen immers slechts één of twee maanden na de verhuis van Mi.(...) A.(...) naar Barquisimeto, en dus ook enkele maanden na uw vertrek uit Venezuela (CGVS Ma.(...), p. 15, 26). Ook M.(...) vermeldde dreigtelefoons maar situeerde deze eveneens uitdrukkelijk na uw vertrek uit Venezuela (CGVS M.(...) 1, p. 7, 10, 11). Ook zij stelden voorts allebei dat de colectivo's zich nooit identificeerden (CGVS Ma.(...), p. 26; CGVS M.(...) 1, p. 10).

Bovendien stelde uw dochter dat de telefonische oproepen telkens via de vaste lijn gebeurden (CGVS Ma.(...), p. 15 en 17). Ze verklaarde zelfs dat noch zij noch haar broer een gsm hadden (CGVS Ma.(...), p. 28) en dat het onmogelijk is om de nummer van de vaste lijn te veranderen (CGVS Ma.(...), p. 17). Dat uw dochter en haar man wel degelijk over een vaste lijn beschikten – hetgeen zij aantoonde met enkele telecom- en internetfacturen -, die evenwel vaak in panne lag (CGVS Ma.(...), p. 27), doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het medium waarop jullie bedreigd zouden zijn geweest.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud klaarde u deze tegenstrijdigheden niet uit. Integendeel, u beweerde dat Mi.(...) A.(...), in weerwil van zijn verklaringen nooit telefonisch bedreigd te zijn geweest, reeds voor R.(...)'s dood dreigtelefoons kreeg (CGVS 2, p. 3) en dat dit verergerde na uw vertrek (CGVS 2, p. 4). U verklaarde bovendien dat, toen u telefonisch bedreigd werd in Venezuela, ook uw kinderen weleens de telefoon opnamen (CGVS 2, p. 5). U stelde ook dat Mi.(...) A.(...) telkens schrik had na een dergelijke telefonische bedreiging. U sprak hierover met hem en hij heeft nog steeds stress hierdoor (CGVS 2, p. 5). Geconfronteerd met het feit dat Mi.(...) A.(...) zei dat hij nooit telefonisch bedreigd werd, stelde u plots dat enkel u en Ma.(...) dreigtelefoons kregen tot Mi.(...) A.(...) een gsm kocht en hij ook dergelijke oproepen begon te krijgen (CGVS 2, p. 5). Dit is niet enkel tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat Mi.(...) A.(...) reeds de telefoon opnam toen u nog in Venezuela verbleef en hierdoor stress en schrik kreeg, het is nog steeds tegenstrijdig met Mi.(...) A.(...)'s verklaringen dat hij zelf nooit dreigtelefoons kreeg en uw dochters verklaringen dat Mi.(...) A.(...) nooit over een gsm beschikte. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende de bedreigingen aan jullie adres op fundamentele wijze.

U verklaarde nog dat andere protesteersders in uw gebouw, van wie u er twee bij naam benoemde, ook telefonisch bedreigd werden (CGVS 1, p. 16) daar waar Ma.(...) uitdrukkelijk stelde niemand uit jullie buurt te kennen met gelijkaardige problemen (CGVS Ma.(...), p. 25). Mi.(...) A.(...) verklaarde dat er wel nog mensen uit jullie gebouw gingen protesteren maar wist hun namen niet (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 17). Dat zij niet op de hoogte zouden zijn van dergelijke gelijkaardige problemen in hun omgeving is in alle redelijkheid, gelet op de door jullie beweerde ernst van de situatie, niet aannemelijk.

Gelet op bovenstaande kan er ook aan de telefonische bedreigingen die u en uw kinderen in Venezuela zouden gekregen hebben voor uw vertrek uit Venezuela geen enkel geloof meer gehecht worden. Bijgevolg dient vastgesteld dat, gelet op het ongeloofwaardige karakter van jullie verklaringen betreffende uw aanvaring met de colectivos tijdens een demonstratie in mei 2017, betreffende de dood van R.(...) en betreffende de telefonische bedreigingen, u uw vluchtmotieven geenszins aannemelijk heeft gemaakt en dient benadrukt dat u door het afleggen van bedrieglijke verklaringen in dit verband bewust de asielmotieven op basis waarvan u de vluchtelingenstatus heeft verkregen verkeerd

voorgesteld heeft. Derhalve kan er overgegaan worden tot de intrekking van uw vluchtelingenstatuut voor zoverre u geen andere motieven kan aanbrengen die het behoud van het u toegekende statuut kunnen rechtvaardigen. Dit is hier evenwel niet het geval.”

Waar verzoekster nu in het verzoekschrift beweert dat haar kinderen geen gsm hadden en dat de bedreigingen bij hen toekwamen via de vaste lijn, stelt de Raad vast dat zij haar verklaringen opnieuw wijzigt. Verzoekster heeft immers oorspronkelijk verklaard dat haar kinderen wel een gsm hadden en geen vaste lijn meer (CGVS I, p. 17): “Wanneer veranderde u uw nummer? Ik ben 2 keer van nummer veranderd, ik had een 0412 en erna veranderde ik die voor een ander nummer en daarna heb ik die afgesloten. Na verandering van nummer nog gebeld? Ja want ze hebben onze gegevens. Enkel op uw gsm gebeld? Ja enkel op de gsm want de vaste telefoon hadden we al afgesloten, we hadden geen vaste meer, enkel een lijn voor het internet maar niet meer voor te bellen. En ook op de nummers van mijn kinderen werd er gebeld, zij zijn ook 2 keer moeten veranderen van nummer. Nu moeten zij een simkaart kopen op naam van een andere persoon zodat ik contact kan opnemen met hen.”

Terwijl haar dochter verklaarde: “U zegt dat u hem met een lokale telefoon contacteerde, wat bedoelt u met lokale telefoon? Een vaste lijn in het huis, geen gsm. Had u een gsm? Ik had er geen. Hoe komt dat? Omdat hij stuk was, ik kon er geen nieuwe kopen. Wanneer is die stuk gegaan? Kort nadat mijn moeder vertrok. Ik had hem tweedehands gekocht en al in slechte staat, kort erna ging hij helemaal stuk.” (notities persoonlijk onderhoud CGVS dochter, p. 10) en over het overlijden van R. in mei 2017: “Wie contacteerde zijn vader precies? Mijn moeder, het is de partner van mijn moeder. Hoe heeft hij haar gecontacteerd? Via de vaste lijn. Wanneer? De dag zelf dat ze hem gevonden hebben, in de ochtend” (ibidem, p. 13). Over de dreigtelefoontjes die aan haar gericht waren, stelde de dochter van verzoekster “Ze hebben gebeld naar de vaste lijn van het huis om te bedreigen” (ibidem, p. 15), ze verbleven toen in het appartement waar ze voorheen samen met verzoekster woonden (ibidem, p. 16), “De telefoons, waren ze altijd op de vaste lijn? Ja” “Was het mogelijk om van nummer te veranderen? Nee dat is een lijn van CANTV, het is heel moeilijk een vaste lijn te verkrijgen in VNZ. Het is hetzelfde nummer als 45 jaar sinds het appartement daar is.” (ibidem, p. 17). “Uw moeder zei specifiek dat jullie geen vaste lijn hadden? We hadden wel een vaste lijn maar die lag heel vaak plat omdat CANTV vaak door stroompannes en zo niet werkte” “Uw moeder verklaart iets heel anders, namelijk dat jullie het zelf afsloten? Door de stroompannes moet je de telefoon afsluiten om dan opnieuw aan te sluiten om dan opnieuw op te starten” (ibidem, p. 27).

Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoekster verklaarde dat haar kinderen geen vaste lijn hadden en wel een gsm en dat haar dochter verklaarde dat ze geen gsm had en enkel een vaste lijn. Door telkens haar verklaringen te wijzigen, brengt verzoekster hierover geen duidelijkheid, integendeel. De Raad sluit zich aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat de mail van de advocaat van 4 juli 2019 hieraan geen afbreuk doet gezien als bijlage hiervan internet- en telecomfacturen worden gevoegd, waaruit blijkt dat de dochter en schoonzoon een vaste lijn hadden en internet. Dit doet dus geen afbreuk aan de tegenstrijdigheid inzake het medium waarop ze bedreigd werden.

Verzoekster wijst op het slechte geheugen van haar zoon en dat hij La Piedrita wel kende als naam van een wijk, maar dit doet geen afbreuk aan de tegenstrijdigheid dat zij verklaarde dat haar kinderen dergelijke dreigtelefoons kregen terwijl haar zoon verklaarde dat hij nooit telefonische bedreigingen ontving en dat hij nooit iets gehoord had van dreigtelefoons die verzoekster zou hebben ontvangen (Landeninformatie, stuk 16, notities persoonlijk onderhoud zoon, p. 13) en dat haar dochter verklaarde dat verzoekster nooit telefonische bedreigingen ontving in Venezuela (Landeninformatie, stuk 15, notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 15 en 26). Verzoeksters opmerking in het verzoekschrift dat zij de bedreigingen kreeg op haar gsm en dat het logisch is dat haar familie daar niets van wist, is niet aannemelijk gezien verondersteld kan worden dat verzoekster hiervan haar familie op de hoogte bracht, met wie zij in hetzelfde appartement woonde, of minstens dat haar familie deze gesprekken kon horen, zeker als ze tien dergelijke oproepen per dag ontving (notities persoonlijk onderhoud verzoekster CGVS I, p. 17).

Verzoeksters uitleg tijdens haar gehoor op 29 januari 2020 doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, zoals op concrete en uitgebreide wijze verduidelijkt in de bestreden beslissing. Verzoekster gaat niet in op dit motief, zodat de Raad zich hierbij aansluit.

Inzake “Mbt de geuite bedreigingen aan andere bewoners” voert verzoekster aan dat haar zoon verklaarde dat er wel degelijk andere mensen uit het gebouw aan de betogingen deelnamen, dat hij aldus hun deelname bevestigd, dat hij echter geen namen van deze mensen kon noemen, dat

verzoekster niet kan worden verweten dat ze haar zoon zoveel mogelijk trachtte te ontzien. Hiermee doet verzoekster echter geen afbreuk aan de vaststelling dat zowel haar dochter als haar zoon niet op de hoogte waren van telefonische bedreigingen aan het adres van andere bewoners van het gebouw en dat het niet aannemelijk is dat haar kinderen niet op de hoogte zouden zijn van dergelijke gelijkaardige problemen in hun omgeving, gelet op de beweerde ernst van de situatie.

Verzoeksters verklaringen post factum in het verzoekschrift doen geen afbreuk aan bovenstaande pertinente motieven.

Bijgevolg oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat gelet op het ongeloofwaardige karakter van de verklaringen van verzoekster en haar (schoon)kinderen betreffende haar aanvaring met de colectivos tijdens een demonstratie in mei 2017, betreffende de dood van R. en betreffende de telefonische bedreigingen, zij haar vluchtmotieven geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen in dit verband heeft verzoekster bewust de asielmotieven op basis waarvan zij de vluchtelingenstatus heeft verkregen, verkeerd voorgesteld. Derhalve kan er overgegaan worden tot de intrekking van het vluchtelingenstatuut van verzoekster voor zover zij geen andere motieven kan aanbrengen die het behoud van het toegekende statuut kunnen rechtvaardigen.

2.3.3.8. In de bestreden beslissing wordt vervolgens ingegaan op de motieven die verzoekster aanhaalt als reden voor het behoud van haar statuut: zij en haar familie zullen vermoord worden bij een terugkeer naar Venezuela, want na verzoeksters vertrek uit Venezuela werd haar kleinzoon bijna ontvoerd.

In dit verband wordt vooreerst het volgende overwogen:

“Vooreerst kan erop gewezen worden dat de stelling van uw familieleden, dat de colectivos op zoek waren naar u en uw zoon Mi.(...) A.(...) omwille van jullie deelname aan demonstraties (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 17; CGVS M.(...) 1, p. 3 en 4; CGVS M.(...) 2, p. 3), zoals ook bleek uit de aanhoudende telefonische bedreigingen door de colectivos aan het adres van uw dochter en haar partner (CGVS Ma.(...), p. 17, 19 en 25; CGVS M.(...) 1, p. 7 en 11) geenszins kan overtuigen. Vooreerst dient in dit verband opgemerkt dat er, naast de hierboven reeds aangestipte twijfels bij uw deelname aan demonstraties in de maanden voor uw vertrek uit Venezuela, geen enkel geloof gehecht kan worden aan het politieke engagement van uw zoon Mi.(...) A.(...). Zo zijn jullie tegenstrijdig over de aanwezigheid van Mi.(...) A.(...) op manifestaties tegen het Venezolaanse regime. Hoewel u en uw dochter beweerden dat hij reeds deelnam aan betogingen vanaf de leeftijd van vijftien jaar en toen al naar elke mogelijke manifestatie ging (CGVS 2, p. 8; CGVS Ma.(...), p. 14, 23) stelde uw zoon zelf uitdrukkelijk dat hij voor maart of april 2017, toen hij reeds achttien jaar oud was, nog nooit had deelgenomen aan dergelijke manifestaties (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 6). Dat hij dan ook aanzien zou worden als een belangrijk politiek activist (CGVS M.(...) 1, p. 11) is bijgevolg niet aannemelijk. U legde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud weliswaar een foto neer om te bewijzen dat Mi.(...) A.(...) al op jonge leeftijd deelnam aan demonstraties, doch deze foto is van zulke slechte kwaliteit dat onmogelijk op te maken valt wie de persoon op de foto daadwerkelijk betreft. Evenmin kan hieruit opgemaakt worden in welke omstandigheden, op welke plaats en op welk moment deze foto werd genomen. Bovendien beweerde u dat Mi.(...) A.(...) ook video's maakte van betogingen (CGVS 1, p. 8) doch hiernaar gevraagd stelde uw zoon dat hij dit nooit heeft gedaan (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 21). Voorts dient nog opgemerkt dat Mi.(...) A.(...) bijzonder weinig namen van oppositieleden kon benoemen (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 7). Tot slot kan herhaald worden dat jullie, zoals hierboven reeds omschreven, tegenstrijdige verklaringen aflegden over de aanwezigheid van Mi.(...) A.(...) tijdens de demonstratie waarbij u een aanvaring gehad zou hebben met de colectivos en waarna R.(...) verdween en uiteindelijk het leven liet. Gelet op voorgaande blijkt dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat Mi.(...) A.(...) deelnam aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime.”

Verzoekster voert hiertegen aan dat haar zoon zich zelfs de naam van zijn middelbare school niet meer herinnerde en dat rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid en sociaal profiel: vanaf zijn achttiende was hij een jongere van de directe actie: de groep van gemaskerde jongeren die in de eerste linie staan om de confrontatie aan te gaan en die actief deelnam aan straatblokkades. Toen hem de vraag naar deelname werd gesteld, refereerde hij aan deze directe actie. Hij was niet geïnformeerd over de sociale strijd zoals verzoekster dat wel was.

Uit de verklaringen van haar zoon (Landeninformatie, stuk 16, notities persoonlijk onderhoud zoon, p. 6) blijkt dat hij bevestigt dat hijzelf sinds maart/april 2017 begon deel te nemen aan protestacties. Zelfs al zou haar zoon bedoeld hebben dat hij pas vanaf dan actief begon deel te nemen aan straatblokkades,

dan nog doet dit geen afbreuk aan het feit dat zowel hijzelf als zijn zus en schoonbroer uitdrukkelijk verklaarden dat hij heeft deelgenomen aan de laatste betoging, midden mei 2017, terwijl verzoekster zelf verklaarde dat hij hieraan niet deelnam en dat hij verklaard heeft geen video's te hebben gemaakt van betogingen (Landeninformatie, stuk 16, notities persoonlijk onderhoud zoon, p. 21) terwijl verzoekster verklaarde dat hij dit wel deed (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 8). De omstandigheid dat haar zoon "slechts" één keer gehoord werd, doet hieraan geen afbreuk. Tijdens haar tweede gehoor bij het CGVS op 29 januari 2020 werd verzoekster wel geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar familieleden. Bovendien kan verzoekster middels huidig verzoekschrift in beroep een uitleg geven bij de vastgestelde tegenstrijdigheden. Deze tegenstrijdigheden worden echter niet op afdoende wijze weerlegd.

2.3.3.9. Inzake de poging tot ontvoering van de kleinzoon van verzoekster stelt de Raad vast dat verzoekster deze gebeurtenis vermeldt en uitlegt dat dit gebeurde omwille van de beslissing die zij nam, omwille van wat er met R. gebeurde, omdat ze de colectivos het hoofd boden (notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 5).

Verzoeksters dochter en schoonzoon koppelen deze gebeurtenis uitdrukkelijk aan hun (schoon)broer, verzoeksters zoon, ze verklaarden dat de colectivos hun zoontje wilden ruilen tegen hun (schoon)broer: "2 jaar later op 25 maart is er een gebeurtenis buiten aan de residentie. Een groep van 4 mannen op 2 motors die zichzelf colectivos noemen, paramilitairen zijn het, hebben met macht het kind uit mijn armen proberen te trekken. Met de simpele bedoeling om hem om te ruilen voor Mi.A. (...)." (Map Landeninformatie, stuk 13, notities persoonlijk onderhoud schoonzoon 27 juni 2019, p. 3). "Ik vroeg wat is er aan de hand. Hij zei ik weet wie je bent, dat je de schoonbroer bent van Mi.A. Ik antwoordde dat ik er niets van wist, ze mij verwarden met iemand anders maar hij herhaalde nog hetzelfde. Dan zei een andere colectivo pak zijn kind af! Zolang ze niets kwijt willen over Mi.A. houden we het kind bij en als er dan nog niets komt, vermoorden we het kind (...)." (ibidem, p. 4) "Waarom wilden zij per se Mi.A.? Op 23 januari heeft Guaido het presidentschap opgeëist en daarna is er een periode geweest dat de stroom uitviel. Allemaal aanleidingen voor de mensen om op straat te komen en die betogers worden beschouwd als opposanten. Daarbij zaten mijn schoonbroer en schoonmoeder. Omdat ze al wisten dat mijn schoonmoeder niet meer in het land was, zochten ze mijn schoonbroer." (ibidem, p. 6). "Wij zijn naar België gekomen omdat de colectivo's mijn zoon trachtten mee te nemen toen we beneden aan het appartementsgebouw stonden. Mijn man heeft zich verzet tegen de colectivo's, ze waren met 4 waarvan 2 op motor. Mijn man heeft belet dat ze onze zoon meenamen. De colectivo's vroegen waar mijn broer was en als we het niet zeiden, zouden ze mijn zoon meenemen." (map Landeninformatie, stuk 15, notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 9).

Dat de colectivos verzoeksters kleinzoon in maart 2019 wilden ontvoeren om zo verzoeksters zoon die ondergedoken in Barquisimeto leefde sinds juni 2017, te pakken te krijgen, houdt in dat verzoeksters zoon blijkbaar zeer belangrijk was voor de colectivos. Aan het politieke engagement van verzoeksters zoon kan echter geen geloof worden gehecht, evenmin aan het feit dat hij zou gezien worden als een belangrijk politiek activist. Daarom acht de Raad het zeer onwaarschijnlijk dat verzoeksters zoon blijvend door de colectivos zou worden gezocht, en dat ze zelfs nog een jaar en negen maanden na zijn vertrek uit Caracas de kleinzoon zouden willen ontvoeren in ruil voor verzoeksters zoon.

Om volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan het politieke engagement van verzoeksters zoon en aan het feit dat hij zou gezien worden als een belangrijk politiek activist: "Vooreerst kan erop gewezen worden dat de stelling van uw familieleden, dat de colectivos op zoek waren naar u en uw zoon Mi.(...) A.(...) omwille van jullie deelname aan demonstraties (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 17; CGVS M.(...) 1, p. 3 en 4; CGVS M.(...) 2, p. 3), zoals ook bleek uit de aanhoudende telefonische bedreigingen door de colectivos aan het adres van uw dochter en haar partner (CGVS Ma.(...), p. 17, 19 en 25; CGVS M.(...) 1, p. 7 en 11) geenszins kan overtuigen. Vooreerst dient in dit verband opgemerkt dat er, naast de hierboven reeds aangestipte twijfels bij uw deelname aan demonstraties in de maanden voor uw vertrek uit Venezuela, geen enkel geloof gehecht kan worden aan het politieke engagement van uw zoon Mi.(...) A.(...). Zo zijn jullie tegenstrijdig over de aanwezigheid van Mi.(...) A.(...) op manifestaties tegen het Venezolaanse regime. Hoewel u en uw dochter beweerden dat hij reeds deelnam aan betogingen vanaf de leeftijd van vijftien jaar en toen al naar elke mogelijke manifestatie ging (CGVS 2, p. 8; CGVS Ma.(...), p. 14, 23) stelde uw zoon zelf uitdrukkelijk dat hij voor maart of april 2017, toen hij reeds achttien jaar oud was, nog nooit had deelgenomen aan dergelijke manifestaties (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 6). Dat hij dan ook aanzien zou worden als een belangrijk politiek activist (CGVS M.(...) 1, p. 11) is bijgevolg niet aannemelijk. U legde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud weliswaar een foto neer om te bewijzen dat Mi.(...) A.(...) al op jonge leeftijd deelnam aan demonstraties, doch deze foto is

van zulke slechte kwaliteit dat onmogelijk op te maken valt wie de persoon op de foto daadwerkelijk betreft. Evenmin kan hieruit opgemaakt worden in welke omstandigheden, op welke plaats en op welk moment deze foto werd genomen. Bovendien beweerde u dat Mi.(...) A.(...) ook video's maakte van betogingen (CGVS 1, p. 8) doch hiernaar gevraagd stelde uw zoon dat hij dit nooit heeft gedaan (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 21). Voorts dient nog opgemerkt dat Mi.(...) A.(...) bijzonder weinig namen van oppositieleden kon benoemen (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 7). Tot slot kan herhaald worden dat jullie, zoals hierboven reeds omschreven, tegenstrijdige verklaringen aflegden over de aanwezigheid van Mi.(...) A.(...) tijdens de demonstratie waarbij u een aanvaring gehad zou hebben met de colectivos en waarna R.(...) verdween en uiteindelijk het leven liet." De Raad sluit zich aan bij dit motiefonderdeel en beschouwt dit als het zijne.

Bijgevolg is het niet aannemelijk dat er een poging tot ontvoering van verzoeksters kleinzoon heeft plaatsgevonden omwille van het feit dat de colectivos op zoek waren naar verzoeksters zoon.

Bijgevolg zijn de motieven inzake de bevreemdende elementen in de verklaringen van verzoeksters dochter en haar partner betreffende de ontvoeringspoging en inzake de tegenstrijdigheden over de dreigtelefoontjes die aan deze poging tot ontvoering voorafgingen, overtuigend. Kritiek op een overtuigend motief kan niet tot de vernietiging of hervorming van de bestreden beslissing leiden.

2.3.3.10. De commissaris-generaal vervolgt: "Bovendien is het allerminst aannemelijk dat Ma.(...), M.(...) en hun zoon in hetzelfde appartement in Caracas bleven wonen gedurende de hele periode waarin zij telefonisch bedreigd werden (CGVS Ma.(...), p. 17). Nochtans hadden zij een perfecte uitwijkplek in het appartement van M.(...)'s ouders in Cumana waar zij reeds eerder enkele weken verbleven hadden en waar zij nooit bedreigd waren geweest (CGVS Ma.(...), p. 5). Dat dit onmogelijk was omdat zij dan te ver van M.(...)'s ouders zouden wonen (CGVS Ma.(...), p. 18) is geenszins in overeenstemming met een vrees voor vervolging of ernstige schade. Dat zij niet bij M.(...)'s ouders zelf konden wonen omdat zij daar slechts over één kamer konden beschikken al evenmin (CGVS Ma.(...), p. 18; CGVS Mi.(...) A.(...), p. 15) gezien de ernst van de beweerde bedreigingen en gebeurtenissen. Ook is het hoogst opmerkelijk dat M.(...) verklaarde dat het appartement in Caracas door zijn moeder wordt doorverhuurd maar dat hij niet eens wist of er sinds hun vertrek nog mensen zijn komen vragen naar Mi.(...) A.(...) of naar hemzelf (CGVS M.(...) 1, p. 9). Er mag en mag nochtans in alle redelijkheid verwacht worden dat jullie op de hoogte zouden blijven van het verdere verloop van jullie problemen en het gevaar dat jullie zouden lopen bij terugkeer naar jullie land van herkomst. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw verklaringen dat uw familie na uw vertrek uit Venezuela nog problemen kende."

Met betrekking tot het appartement van de ouders van de schoonzoon in Cumana en het feit dat het vreemd is dat verzoeksters dochter en schoonzoon daar hun toevlucht niet zochten, stelt verzoekster dat dit geen optie was aangezien er daar geen voedsel te vinden viel. In dit verband wijst de Raad erop dat de zoon van verzoekster wel ver weg van Caracas kon verhuizen, namelijk in Barquisimeto, maar dat dit blijkbaar onmogelijk was voor verzoeksters dochter en schoonzoon, terwijl ze toch twee weken in dit appartement in Cumana hadden doorgebracht en daar geen problemen kenden (Landeninformatie, stuk 15, notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 5). Verzoeksters dochter verklaarde wel dat haar schoonouders afhankelijk waren van hun zoon, haar echtgenoot, en dat zij en haar echtgenoot daarom in de buurt van haar schoonouders wilden blijven (ibidem, p. 18). Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat het opmerkelijk is dat dit gezin ervoor kiest in de buurt te blijven waar ze bedreigd worden, terwijl de familie een appartement elders ter beschikking had, en dat uit de verklaringen van verzoeksters schoonzoon blijkt dat zijn dochter nu voor zijn ouders kan zorgen (Landeninformatie, stuk 13, notities persoonlijk onderhoud CGVS schoonzoon 29 januari 2020, p. 3). De loutere uitleg dat er geen voedsel te vinden was in Cumana, betreft een uitleg achteraf die geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeksters dochter verklaard heeft dat ze niet in Cumana bleven omdat ze dichtbij haar schoonouders wilden zijn en dat dit de ernst van hun problemen ondermijnt.

Bovendien is het inderdaad opmerkelijk dat verzoeksters schoonzoon niet weet of er sinds hun vertrek nog mensen zijn komen vragen naar verzoeksters zoon of naar hemzelf, terwijl ze toen ze daar nog woonden, dit zeer regelmatig gebeurde (Landeninformatie, stuk 13, notities persoonlijk onderhoud schoonzoon 27 juni 2019, p. 8). Gezien verzoeksters schoonzoon verklaarde dat zijn moeder nu dit appartement doorverhuurt en hij nog contact heeft met zijn ouders en zijn dochter (ibidem, p. 9), kan worden verondersteld dat zij hiervan wel op de hoogte zou zijn.

2.3.3.11. Er worden terecht tegenstrijdige verklaringen vastgesteld over de verblijfplaatsen van verzoeksters kinderen na haar vertrek: "Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat u

tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van uw kinderen na uw vertrek. U beweerde aanvankelijk dat zij niet langer in Caracas konden verblijven, in de clandestiniteit dienden te leven omwille van uw problemen (CGVS 1, p. 3) en in Barquisimeto of in Valencia bij hun vader of bij uw zussen verbleven (CGVS 1, p. 4, 15, 22). Zij zouden niet meer in Caracas kunnen wonen omdat zij dan vermoord of ontvoerd zouden worden (CGVS 1, p. 15). Dit komt evenwel niet overeen met de verklaringen van uw kinderen. Mi.(...) A.(...) bleef na uw vertrek uit Venezuela nog een drietal weken in jullie appartement in Caracas (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 14) en Ma.(...) en M.(...) bleven, zoals hierboven aangestipt, tot hun vertrek uit het land, bijna twee jaar later, nog in Caracas wonen, weliswaar afwisselend in uw appartement en bij de ouders van M.(...) (CGVS Ma.(...), p. 4). Gewezen op deze tegenstrijdigheden, veranderde u wederom uw eerdere verklaringen en stelde u dat u bedoelde dat uw dochter wel nog thuis woonde maar uw zoon niet (CGVS 2, p. 8), hetgeen, gelet op uw eerdere verklaringen in dit verband en in het licht van het bedrieglijk karakter uw overige verklaringen in het algemeen, in alle redelijkheid niet kan overtuigen.”

Verzoekster ontkent niet dat zij eerst (op 27 september 2018, dit is een jaar en enkele maanden na haar vertrek uit Venezuela) verklaarde dat haar beide kinderen in de clandestiniteit leefden “want (in) het huis waar we leefden kunnen ze niet leven” (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 3) terwijl haar dochter op dat ogenblik al lang terug in Caracas woonde, afwisselend in het appartement waar verzoekster vroeger met haar kinderen leefde en bij haar schoonouders (landeninformatie stuk 15, notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 5). Het is opmerkelijk dat verzoekster dit op 27 september 2018 niet zou geweten hebben. Verzoekster werd hiermee geconfronteerd tijdens haar tweede gehoor en verklaarde dat het toen enkel over haar zoon ging en dat haar dochter inderdaad in het appartement in Caracas verbleef (notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 8). De Raad volgt de commissaris-generaal dat deze verklaring niet kan overtuigen, gelet op verzoeksters eerdere verklaringen in dit verband en in het licht van het bedrieglijk karakter van verzoeksters overige verklaringen in het algemeen.

2.3.3.12. Verzoekster uit geen kritiek op volgend motief: “Gelet op voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw familie na uw vertrek uit Venezuela nog problemen gekend heeft in jullie land van herkomst. Jullie verklaringen dat er bij de ouders van M.(...) op 23 augustus 2019 werd ingebroken (CGVS M.(...) 2, p. 2; CGVS 2, p. 4 en 5) doen hieraan geen afbreuk. Er kan in dit verband immers opgemerkt worden dat er, gelet op het vastgestelde bedrieglijke karakter van jullie overige verklaringen, ook aan dit incident nauwelijks geloof gehecht kan worden, temeer daar er enkele bevreedende elementen vastgesteld kunnen worden met betrekking tot jullie verklaringen in dit verband. M.(...) gaf aan dat zijn moeder bedreigd werd en verplicht werd om mee te lopen langs het bewakingshuisje (CGVS M.(...) 2, p. 2). Hij toonde hiervan een foto op het CGVS van een vrouw achter een andere vrouw, zonder enige zichtbare wapens. Gevraagd waarom zijn moeder geen hulp vroeg aan de bewakers, stelde hij dat de daders wachtten tot de bewakers een blokje rond reden (CGVS M.(...) 2, p. 5) waardoor de vraag zich stelt waarom die persoon zijn moeder nog diende te bedreigen om langs de bewaking te geraken. Bovendien verklaart dit niet hoe deze persoon de veiligheidsdeur wist te passeren om binnen te geraken (CGVS M.(...) 2, p. 2). Hoe dan ook dient benadrukt dat M.(...) of zijn familie sindsdien niets meer vernomen hebben van deze inbrekers (CGVS M.(...) 2, p. 3) en blijkt uit niets dat er ook maar enig verband bestaat met de door jullie beweerde (doch ongeloofwaardig bevonden) problemen met de colectivos, ondanks de twijfels die M.(...) in dit verband uitte (CGVS M.(...) 2, p. 2).” De Raad sluit zich aan bij de conclusie in dit verband dat uit niets blijkt dat er ook maar enig verband bestaat met de beweerde problemen met de colectivos.

2.3.3.13. Verzoekster wijst erop dat zij een alleenstaande moeder en ook grootmoeder is die in het epicentrum van de protesten woonde. Ook andere familieleden waren politiek zeer actief, vb. G. M. die later vermoord werd. Het feit dat verzoekster zelf de risico's van deze familieband niet juist weet in te schatten, betekent niet dat het risico niet kan bestaan, de verwerende partij diende hier nader onderzoek naar te verrichten. Dat haar zoon niet voldoende dienstige informatie kon verstrekken over deze man, ondermijnt niet wat verzoekster over deze man verklaard heeft. Als familielid van deze man loopt verzoekster een groot risico op vervolging in geval van terugkeer. Haar familie telde ook nog andere activisten, zoals de echtgenote van G.M. en zijn broer. Haar aangetrouwde oom is J.A.T. die ook ondergedoken moet leven.

De commissaris-generaal stelt hierover: “Daar waar u tijdens uw eerste onderhoud nog aangaf dat u ook niet terug kunt keren omwille van de moord op G.(...) M.(...), de man van de zus van uw tante (CGVS 1, p. 10), nuanceerde u dit reeds tijdens dit onderhoud door te stellen dat uw problemen niet door hem kwamen maar door uw persoonlijke deelname aan betogingen (CGVS 1, p. 19). Bovendien vermeldde u

deze vrees geeneens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, dat specifiek georganiseerd werd in het kader van een mogelijke intrekking van uw vluchtelingenstatuut. Voorts kan er in dit verband opgemerkt worden dat G.(...) M.(...) in een andere staat woonde (CGVS 1, p. 19) en dat hij in een andere staat vermoord werd (CGVS 1, p. 13). U kon voorts geen enkele lokale collega van hem benoemen (CGVS 1, p. 19). Mi.(...) A.(...) kende G.(...) M.(...) zelfs niet eens (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 16) en geen van uw kinderen gaf uw familieband met hem aan als reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Venezuela. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat u of uw familie verschillende jaren na de moord op dit verre aangetrouwde familielid enige problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Venezuela, temeer daar er nog steeds naaste familieleden van G.(...) in Venezuela verblijven (CGVS 1, p. 19 en 20)."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft onderzocht of verzoekster een risico loopt omwille van de familieband met G.M. en concludeert dat het niet aannemelijk is dat verzoekster of haar familie bij een terugkeer in dit verband problemen zouden ondervinden. Dit voornamelijk omdat G.M. in een andere staat woonde, omdat hij in een andere staat vermoord werd, omdat verzoekster zelf stelde dat haar problemen vooral kwamen door haar persoonlijke deelname aan betogingen, omdat haar familieleden de familieband met deze persoon niet hebben vermeld als reden waarom ze niet zouden kunnen terugkeren naar Venezuela en omdat er nog steeds naaste familieleden van hem in Venezuela verblijven.

Dat verzoekster nu aanvoert dat zij als familielid van deze man een groot risico op vervolging loopt in geval van terugkeer is niet geloofwaardig, zeker niet gezien zij verklaarde "Waarom zou u problemen kennen door uw link met M. bij terugkeer? Het is niet om hem te kennen, het is door mijzelf omdat ik aanwezig was bij protestacties. Ze kennen mij van de hoofdstad in mijn zone in San Martin. De colectivo's kennen mij en zij hebben allemaal contact met elkaar." (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 20). Waar verzoekster erop wijst dat haar familie ook nog andere activisten telde, zoals de echtgenote van G.M. en zijn broer en haar aangetrouwde oom J.A.T. die ook ondergedoken moet leven, herhaalt de Raad dat verzoekster verklaarde dat haar problemen veroorzaakt werden niet omdat ze deze oppositieleden-familieleden kende, maar omdat ze zelf aanwezig was bij protestacties in de hoofdstad in haar zone.

Verzoekster uit in dit onderdeel van het middel geen kritiek op het motief inzake de familieband tussen haar schoonzoon en A.B., een gekend politiek opposant: "Ook de familieband tussen M.(...) en A.(...) B.(...), een gekend politiek opposant en een tweedegraadsneef van M.(...)'s moeder, is niet van die aard dat er voor jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela sprake zou kunnen zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade (CGVS Ma.(...), p. 22; CGVS M.(...) 1, p. 9). Zo wist uw dochter niet waar deze man woont en verklaarde zij uitdrukkelijk dat haar schoonmoeder en A.(...) B.(...) weinig contact hadden (CGVS Ma.(...), p. 22). Bovendien verklaarde M.(...) dat de colectivo's nooit de naam van deze persoon tegen hem vermeldden maar dat hij enkel via anderen vernam dat de colectivo's op de hoogte waren van zijn familieband met A.(...) B.(...) (CGVS M.(...) 1, p. 8). Echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende jullie problemen met de colectivos is ook deze bewering allerminst aannemelijk. Ondanks het artikel dat jullie neerleggen over Blanco, wist M.(...) niet wat zijn huidige politieke situatie is (CGVS M.(...) 1, p. 9). Gelet op voorgaande maakten jullie allerminst aannemelijk dat jullie, omwille van de loutere familieband tussen M.(...) met A.(...) B.(...), bij een terugkeer naar Venezuela problemen zouden ondervinden." De Raad sluit zich aan bij de conclusie dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en haar familie omwille van de familieband met A.B. bij een terugkeer naar Venezuela problemen zouden ondervinden.

2.3.3.14. Verzoekster meent dat er een ernstig risico is op vervolging in geval van terugkeer. Zij wijst erop dat de verwerende partij erkent dat ze bij een terugkeer mogelijk gescreend en ondervraagd wordt over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop zij Venezuela verlaten heeft en er naar terugkeert. Verzoekster wijst erop dat de individuele omstandigheden inderdaad doorslaggevend zijn, en dat van verzoekster vermoed zal worden dat zij gekant is tegen de Venezolaanse regering en als opposant beschouwd werd. Zij loopt een ernstig risico op vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De commissaris-generaal motiveert in dit verband:

"Betreffende het door jullie beweerde politieke engagement van u en uw naaste familieleden kan er nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela:

Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken, hetgeen ook blijkt door de door jullie neergelegde foto's en videofragmenten in dit verband. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat u, uw zoon, uw dochter of haar partner voor jullie komt naar België vervolgd zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie voor jullie komt naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stonden, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat jullie deelname aan enkele betogingen in de jaren voor jullie vertrek uit Venezuela niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten, temeer daar uit jullie verklaringen blijkt dat geen van jullie lid was van een politieke partij (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 7; CGVS Ma.(...), p. 8; CGVS M.(...) 1, p. 9). Het feit dat jullie allen nog zonder problemen met behulp van jullie respectievelijke paspoorten Venezuela wisten te verlaten en Mi.(...) A.(...) zelfs nog een verlenging van zijn paspoort bewam in december 2017 (CGVS 1, p. 22; CGVS Mi.(...) A.(...), p. 22) is hiertoe een bijkomende indicatie, net als het gegeven dat u probleemloos Venezuela kon verlaten via de internationale luchthaven in Caracas (CGVS 2, p. 8).

Er zijn dan ook geen elementen aanwezig dat u of uw familie bij een terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van jullie (hoe dan ook zeer beperkte) politieke engagement."

en

"Betreffende uw stelling dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest dat de colectivos weten dat u in het buitenland om internationale bescherming verzocht heeft (CGVS 1, p. 10 en 17) dient opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn

verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, temeer u, zoals hierboven reeds aangehaald op een legale manier het land kon verlaten. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u ook in dit verband niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit."

Zoals hierboven reeds wordt vastgesteld, maakt verzoekster haar vluchtmotieven niet aannemelijk omdat haar verklaringen en die van haar familieleden over de betoging van 20 mei 2017, over de dood van R. en over de dreigtelefoontjes niet overeenstemmen en niet geloofwaardig zijn. Ook de verklaringen inzake het politieke engagement van haar zoon en de bedreigingen door de colectivos ten opzichte van haar kinderen zijn niet geloofwaardig. Bijgevolg heeft verzoekster niet aangetoond effectief in het verleden beschouwd te zijn als opposant van het regime of gekant tegen de Venezolaanse regering. Uit haar verklaringen blijkt dus evenmin dat ze in de specifieke negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien heeft verzoekster, en hebben later ook haar familieleden, op een legale manier Venezuela kunnen verlaten. Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat zij bij terugkeer een ernstig risico loopt op vervolging.

2.3.3.15. Verzoekster wijst erop dat zij een bijzonder verhoogd risico heeft ingevolge intra-familiale conflicten met aanhangers van het regime van Maduro binnen het leger. Zij verklaarde dat haar oom een aanhanger is van het regime, dat hij het huis van de tante van verzoekster, die naar het buitenland gegaan is, confisqueerde op grond van een wet uitgevaardigd door Maduro, dat zijn kinderen onder het regime van Maduro studeerden en deel uitmaken van het leger, zodat dit haar in een kwetsbare positie brengt in geval van terugkeer. Deze familieleden in het leger kennen de achtergrond van verzoekster en haar familie. Dit werd niet onderzocht door de verwerende partij.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster over haar oom inderdaad het bovenstaande verklaarde, maar ook dat hij met iedereen van de familie ruzie heeft gehad, dat deze ruzie al meer dan twintig jaar aansleept, van bij de eerste verkiezing van Chavez, dat ze meerdere discussies heeft gehad met haar oom, dat ze hem geblokkeerd heeft en niets meer van hem wil weten, hij heeft haar en iedereen van de familie die bij de oppositie behoorde heel zwaar beledigd (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 19). Verzoekster is tijdens haar gehoor op 29 januari 2020 in het kader van de mogelijke intrekking van haar vluchtelingenstatus niet meer teruggekomen op deze oom en zijn familie. Alleszins wordt erop gewezen dat verzoekster aangaf dat deze oom ruzie had met iedereen van de familie en dat dit al twintig jaar duurde. Zij vermeldde gaan andere concrete problemen met deze oom. Er is dus geen reden om aan te nemen dat verzoekster bij een eventuele terugkeer naar Venezuela plots wel effectieve problemen met deze oom zou hebben. Evenmin is er reden om aan te nemen dat de kinderen van deze oom, die bij het leger zijn, plots verzoekster in het vizier zouden hebben. Verzoekster heeft geen melding gemaakt van het feit dat de kinderen van deze oom de andere familieleden die de oppositie steunden zouden geviseerd hebben. Bovendien bleven de problemen met deze oom beperkt tot ruzies, discussies en beledigingen, wat bezwaarlijk als een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden beschouwd. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij een vrees dient te hebben omwille van haar oom die pro het regime is en zijn kinderen die bij het leger zijn.

2.3.3.16. Verzoekster uit verder nog verweer met betrekking tot specifieke elementen uit de verklaringen van verzoekster en van haar familieleden.

2.3.3.16.1. Inzake het meenemen van R. en inzake het ogenblik waarop een pistool tegen het hoofd van verzoekster werd gezet, merkt verzoekster op dat haar familieleden op deze ogenblikken niet aanwezig waren. Zij was de enige die aanwezig was en daarom is haar versie de juiste. Ze stelt dat vaststaat dat ze op de grote betoging in mei 2017 aanwezig was en een pistool tegen haar hoofd kreeg, dat haar stiefzoon R. dood teruggevonden werd en dat ze het land verliet op 20 juni 2017.

Waar verzoekster aanvoert dat haar familieleden niet aanwezig waren op de betoging en meer bepaald op het moment waarop haar een pistool tegen het hoofd werd gezet, wordt het volgende opgemerkt. De Raad wijst erop dat de tegenstrijdigheid handelt over het al dan niet deelnemen van haar zoon aan deze betoging, niet of verzoekster al dan niet een pistool tegen het hoofd kreeg. Verzoekster verklaarde dat haar zoon niet aanwezig was tijdens deze betoging (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 14). Haar zoon verklaarde dat hij aanwezig was bij de betoging van 20 mei 2017, waarmee alles begonnen is (Landeninformatie, stuk 16, notities persoonlijk onderhoud CGVS zoon, p. 6). Hij ging met zijn moeder en stiefbroer (ibidem, p. 7), hij beschrijft de betoging en de gebeurtenissen (ibidem, p. 9), hij beschrijft dat er geweld tegen zijn moeder werd gebruikt dat haar telefoon gebroken werd en dat ze werd geïntimideerd door wapens waarmee ze dreigden te schieten (ibidem, p. 12). Ook verzoeksters dochter verklaarde dat haar broer hun moeder en R. vergezelde bij die betoging van mei 2017 (Landeninformatie stuk 15, notities persoonlijk onderhoud CGVS dochter, p. 4, p. 9, p. 11, p. 12). Verzoeksters schoonzoon verklaarde ook dat zijn schoonbroer deelnam aan die betoging in mei 2017 (Landeninformatie, stuk 13, notities persoonlijk onderhoud CGVS schoonzoon, p. 3, p. 6, p. 11). Bijgevolg stroken de verklaringen van verzoeksters familieleden niet met de verklaringen van verzoekster.

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat ze niet wist dat haar zoon ook aanwezig was omdat hij pas na haar vertrek alsnog de straat is opgetrokken. Dit doet echter geen afbreuk aan de tegenstrijdige verklaringen in dit verband.

Inzake het meenemen van R. werd hierboven onder punt 2.3.3.6. reeds weergegeven dat er verschillende tegenstrijdigheden zijn. Inzake de overlijdensakte wordt verwezen naar punt 2.3.3.18 van dit arrest. Het verwijzen naar de overlijdensakte en het bevestigen van één versie van de feiten, namelijk die van verzoekster, doet geen afbreuk aan de tegenstrijdigheden.

Er wordt niet betwist dat verzoekster het land heeft verlaten op 20 juni 2017.

2.3.3.16.2. Verzoekster meent dat niet wordt aangetoond wie van haar familieleden bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd. Ze herhaalt dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het feit dat haar familieleden niet aanwezig waren op de cruciale momenten.

Inzake het relaas van haar zoon stelt verzoekster dat hij zich baseerde op wat derden hem meedeelden maar dat dit niet altijd de waarheid betrof, zeker over de verdwijning van R. werd hem een verhaal op de mouw gespeld en zijn moeder heeft hem niet de ware toedracht verteld om hem niet te verontrusten. Haar zoon heeft dan op zijn beurt foute informatie doorgegeven aan zijn zus. De reden hiervoor is dat diegenen die op de hoogte worden gesteld van incidenten en verdwijningen een verhoogd risico lopen op problemen wanneer zij opgepakt worden. Haar zoon heeft nooit verklaard dat hij bij zijn moeder aanwezig was op het moment van de feiten. Hij heeft inzake R. ook verteld wat hij gehoord had, namelijk dat R. werd doodgeslagen. Dit strookt met de realiteit en vervolgens werd hij door het hoofd geschoten.

Inzake het relaas van haar schoonzoon klopt het dat hij naar waarheid vertelde dat verzoeksters zoon deelnam aan de manifestatie maar ook dat hij niet bij verzoekster was op het moment van de feiten. De verklaringen van verzoeksters familie omtrent de ontvoeringspoging van haar kleinzoon en de bedreigingen aan het adres van haar kleinzoon, worden door de verwerende partij opzij geschoven omwille van de tegenstrijdigheden over het wapenincident en de verdwijning en dood van R. maar hiermee verzuimt de verwerende partij om de informatie te onderzoeken en de onwaarschijnlijkheden worden niet aan alle betrokkenen voorgelegd.

Inzake het relaas van haar dochter stelt verzoekster dat haar dochter de info kreeg van haar zoon en dat deze info niet altijd correct was. Toen de dochter werd geconfronteerd met het feit dat haar moeder de zaken anders had verteld, stelde zij haar verklaringen bij, en geraakte zij in de war. Echter was haar initieel afgelegde verklaring juist: haar broer nam deel aan de betoging, maar niet in aanwezigheid van zijn moeder, zodat verzoekster terecht verklaarde dat haar zoon er niet bij was. Er is dus geen tegenstrijdigheid, enkel een gebrekkig onderzoek door de verwerende partij naar de tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen.

De Raad merkt op dat het achteraf opmerken dat de zoon eigenlijk niet op de hoogte was van het correct feitenverloop omdat hij alles van andere mensen had vernomen en dat deze andere mensen hem iets op de mouw hadden gespeld, een uitleg post factum vormt die geen aannemelijke verklaring kan zijn voor al de tegenstrijdigheden. Het is inderdaad zo dat haar zoon verklaarde dat zijn moeder niet op tijd in het appartementsgebouw is geraakt waar ze zich gingen verstoppen en dat een colectivo haar intimideerde met een wapen, wat die colectivo concreet gedaan heeft weet de zoon niet omdat hij één van de eersten was die in het appartement ging, zijn moeder was in shock en ze werd ingehaald (map Landeninformatie, stuk 16, notities persoonlijk onderhoud CGVS zoon, p. 12). De Raad stelt vast dat hieruit opnieuw blijkt dat verzoeksters zoon verklaarde wel deelgenomen te hebben aan de betoging en dat hij tot dezelfde groep betogers hoorde die samen naar een appartementsgebouw vluchtte, haar zoon was één van de eersten die daar binnengeraakte en verzoekster één van de laatsten. Dat haar zoon verklaard heeft er niet bij te zijn op het moment dat een pistool tegen verzoeksters hoofd werd gezet, wordt niet betwist, maar de Raad herhaalt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekster verklaarde dat haar zoon niet aanwezig was tijdens deze betoging, en al haar familieleden het tegenovergestelde verklaarden. Dat hij inzake het meenemen van R. verklaarde dat dit niet tijdens de betoging was maar op een andere ogenblik toen R. zich in de parochie El Cerro bevond met een aantal vrienden en dat de colectivos hem toen meenamen (ibidem, p. 12), wijt verzoekster nu aan het feit dat haar zoon iets op de mouw gespeld werd. Dit is echter opnieuw een uitleg post factum, die geen afbreuk doet aan het feit dat haar zoon ook aanwezig was bij de bewuste betoging waarvan verzoekster verklaarde dat R. diezelfde dag werd meegenomen. Gezien haar zoon aanwezig was die dag, moet hij geweten hebben dat R. die dag verdween, mocht dit inderdaad zo gebeurd zijn. Het is inderdaad niet uitgesloten dat R. zowel geslagen als beschoten werd, maar dit doet geen afbreuk aan al de overige tegenstrijdigheden.

Inzake de verklaringen van verzoeksters schoonzoon slaagt verzoekster er niet in door haar uitleg achteraf te weerleggen dat de schoonzoon verklaarde dat R. pas dagen later werd meegenomen en niet de dag van de betoging zelf. Ook wijst de Raad erop dat haar schoonzoon verklaarde dat verzoeksters zoon -van wie verzoekster zegt dat hij niet deelnam aan de betoging, dat ze hem ook wilde sparen en daarom niet te veel info gaf- een probleem vormde voor de colectivos gezien de schoonzoon zijn eigen problemen zoals de poging tot ontvoering van zijn zoontje rechtstreeks linkt aan verzoeksters zoon: "Ik vroeg wat is er aan de hand. Hij zei ik weet wie je bent, dat je de schoonbroer bent van Mi.A. Hij kijkt naar mijn vrouw en zegt ik weet dat jij de zus bent van MiA. Ik antwoorde dat ik er niets van wist, ze mij verwanden met iemand anders maar hij herhaalde nog hetzelfde. Dan zei een andere colectivo pak zijn kind af! Zolang ze niets kwijt willen over MiA. Houden we het kind bij en als er dan nog niets komt, vermoorden we het kind (...)." (map Landeninformatie, stuk 13, notities persoonlijk onderhoud CGVS schoonzoon 27 juni 2019). Verzoekster stelt dat haar zoon nog jong is en niet aanwezig was, haar schoonzoon stelt dat hij in de kijker liep van de colectivos en dat ze zelfs zijn kind wilden ontvoeren in ruil voor verzoeksters zoon. Deze verklaringen stemmen niet met elkaar overeen en door te focussen op andere verklaringen en te stellen dat er te weinig onderzoek naar werd gedaan, slaagt verzoekster er niet in deze fundamentele ongerijmdheden te weerleggen.

Inzake de verklaringen van verzoeksters dochter beperkt verzoekster zich ertoe te herhalen dat haar zoon verkeerde informatie kreeg en deze verkeerde informatie doorgaf aan zijn zus. Dit doet echter geen afbreuk aan de talrijke tegenstrijdigheden in het relaas, waaronder het feit dat haar dochter ook verklaart dat haar broer samen met verzoekster en R. deelnam aan de betoging, dat R. pas enkele dagen na de betoging is verdwenen (map Landeninformatie, stuk 15, notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 9 en p. 12) en dat haar dochter de ontvoering van haar zoontje ook linkt aan het gezocht zijn van haar broer (ibidem, p. 9), terwijl verzoekster verklaarde dat haar zoon jong is, niet deelnam aan de betoging en ze hem wilde sparen door hem niet te veel info te geven. Dat de dochter haar verklaringen telkens wijzigde omdat ze in de war zou geweest zijn en vernam dat haar moeder iets anders gezegd had en dat verzoekster nu in het verzoekschrift beweert dat één bepaalde versie van de feiten zoals weergegeven door haar dochter (de initiële) de juiste is, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeksters uitleg post factum in het verzoekschrift vermag de talrijke tegenstrijdigheden niet te herstellen. Waar verzoekster aanvoert dat haar zoon en dochter opnieuw zouden moeten worden gehoord om hen te confronteren met deze tegenstrijdigheden zodat ze deze kunnen verduidelijken, wijst de Raad erop dat ze dit kunnen doen in hun beroep tegen de beslissingen genomen in hun hoofde. In dit beroep kunnen de verzoekers alle argumenten aanhalen die zij wensen en uitleg en verduidelijking geven. In dat beroep (zaak met rolnummer 249 436) hernemen verzoeksters familieleden echter enkel de middelen uit huidig verzoekschrift. De Raad bespreekt deze argumenten hierboven en hieronder en stelt vast dat de tegenstrijdigheden niet op ernstige wijze worden weerlegd.

2.3.3.17. Verzoekster voert aan dat zijzelf en haar kinderen familieleden zijn van verschillende bekende opposanten van het regime. Zij meent dat hun situatie is gewijzigd sinds hun vertrek uit Venezuela. Bij een afwijzing van hun verzoek om internationale bescherming, lopen zij een reële kans op onderzoek en ondervraging bij het betreden van hun land en dus een risico op vervolging. Verzoekster wijst op hun banden met de heer M. en wijst erop dat haar schoonzoon familie is van A.B., een gekend politiek opposant. De commissaris-generaal meent echter op grond van veronderstellingen dat deze vrees onbestaande is, wat vanzelfsprekend niet juist is.

De Raad wijst in dit verband naar punt 2.3.3.13. van dit arrest, waar de familieband van verzoekster en haar familie met de heer G.M. wordt besproken en naar punt 2.3.3.14, waarin wordt bevestigd dat verzoekster en haar familieleden in geval van een terugkeer naar Venezuela geen problemen zullen ondervinden omdat zij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De Raad herhaalt dat verzoekster en haar familieleden zonder problemen met hun respectievelijke paspoorten Venezuela konden verlaten en wijst erop dat verzoeksters zoon nog een verlenging van zijn paspoort kreeg in december 2017. Bovendien verlieten ze Venezuela via de luchthaven in Caracas, waar er identiteitscontroles zijn.

Inzake de banden van haar schoonzoon met A.B., een gekend politiek opposant, overweegt de bestreden beslissing: "Ook de familieband tussen M.(...) en A.(...) B.(...), een gekend politiek opposant en een tweedegraadsneef van M.(...)'s moeder, is niet van die aard dat er voor jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela sprake zou kunnen zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade (CGVS Ma.(...), p. 22; CGVS M.(...) 1, p. 9). Zo wist uw dochter niet waar deze man woont en verklaarde zij uitdrukkelijk dat haar schoonmoeder en A.(...) B.(...) weinig contact hadden (CGVS Ma.(...), p. 22). Bovendien verklaarde M.(...) dat de colectivo's nooit de naam van deze persoon tegen hem vermeldden maar dat hij enkel via anderen vernam dat de colectivo's op de hoogte waren van zijn familieband met A.(...) B.(...) (CGVS M.(...) 1, p. 8). Echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende jullie problemen met de colectivos is ook deze bewering allerm minst aannemelijk. Ondanks het artikel dat jullie neerleggen over B., wist M.(...) niet wat zijn huidige politieke situatie is (CGVS M.(...) 1, p. 9). Gelet op voorgaande maakten jullie allerm minst aannemelijk dat jullie, omwille van de loutere familieband tussen M.(...) met A.(...) B.(...), bij een terugkeer naar Venezuela problemen zouden ondervinden." Door louter te herhalen dat haar schoonzoon familie is van de opposant A.B., doet verzoekster geen afbreuk aan dit motief, dat de Raad overneemt en als het zijne beschouwt.

2.3.3.18. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over de documenten die verzoekster neergelegd heeft:

"De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, staan niet ter discussie. Dat uw vader en uw broer overleden zijn wordt evenmin betwist. Dat zij stierven aan een gebrek aan medicatie toonde u evenwel niet aan (CGVS 1, p. 6 en 12). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat ook uw moeder, hoewel ook zij het gebrek aan medische zorgen aanklaagde, er niet in geslaagd was aan te tonen dat er omwille van de benarde sociaaleconomische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. De overlijdensakte en identiteitskaart van R.(...) betreffen kopieën van bijzonder slechte kwaliteit, waaraan bijgevolg weinig waarde aan gehecht kan worden, en vermelden hoe dan ook niets meer over de omstandigheden van zijn dood behalve dat hij door een kogel werd geraakt. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vele tegenstrijdigheden in jullie verklaringen betreffende zijn dood. Dat u in het verleden ooit deelnam aan protestacties, zoals blijkt uit enkele foto's, wordt op zich niet betwist. Hieruit kan evenwel, zoals hierboven aangetoond, geen gegronde vrees voor vervolging afgeleid worden. De videofragmenten waarin een straat met rennende mensen en ordetroepen gefilmd wordt vanuit een gebouw en de kopieën van foto's van de straat getrokken vanuit uw woning en vanop de straat zelf tonen hoogstens aan dat jullie in Caracas woonden waar er protesten

plaatsvonden, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken in deze beslissing. Hoewel u beweerde dat u zichtbaar was op één van de videofragmenten dient vastgesteld dat u geenszins herkenbaar in beeld komt. De nieuwsartikelen die jullie neerleggen omtrent de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en de Carnet de la Patria werden in rekening gebracht bij de beoordeling van jullie nood aan subsidiaire bescherming. De advocaat van M.(...) en Ma.(...) haalt in een schrijven van 2 maart 2020 tot slot nog aan dat uw rechten niet gerespecteerd werden omdat u niet wist dat u opgeroepen was en uw advocaat nooit op de hoogte werd gebracht. Hierbij dient er gewezen te worden op het feit dat u, zoals hierboven reeds omschreven, op een correcte manier opgeroepen werd door het Commissariaat-generaal. U ontving op uw huidig adres een aangetekende oproepingsbrief naar aanleiding van de herziening van uw statuut. U haalde deze evenwel niet af op het postkantoor. Hoe dan ook, u werd op de dag van het onderhoud alsnog opgebeld door uw familieleden, u begaf zich naar de zetel van het Commissariaat-generaal en u ging akkoord met het verderzetten van het onderhoud na uw aankomst (CGVS 2, p. 1)."

Verzoekster stelt dat de foltering en executie van haar stiefzoon R. vaststaat en dat het motief over de overlijdensakte niet opgaat. Hoewel de tolk, aanwezig tijdens het onderhoud, dit document kon vertalen, stelt de verwerende partij dat dit document onleesbaar is, dit is niet correct. Uit deze overlijdensakte blijkt dat R. stierf ingevolge extreem geweld, hij had een schedelfractuur en kreeg een kogel door het hoofd. De overlijdensakte dateert van 24 mei 2017 en hij werd nadien pas begraven. Het overlijden dateert van in de periode van zeer hevige straatprotesten. Deze overlijdensakte bevestigt verzoeksters relaas.

De Raad merkt op dat het overlijden van R. niet betwist wordt, evenmin dat hij door een kogel werd geraakt. Een overlijdensakte geeft echter geen informatie over de gebeurtenissen die aan het overlijden voorafgingen. Hierboven werd reeds gesteld dat de verklaringen van verzoekster en haar familieleden tegenstrijdig zijn wat betreft de deelname van verzoeksters zoon aan de betoging op 20 mei 2017 (vergezeld haar zoon haar en R. wel of niet), dit is de betoging naar aanleiding waarvan R. zou zijn meegenomen en dat de verklaringen van verzoekster en haar familieleden tegenstrijdig zijn wat betreft de datum en plaats waar R. zou zijn meegenomen (de dag van de betoging zelf / twee en een halve week na de laatste betoging toen hij op 26 of 27 mei aan het kaarten en drinken was met vrienden / enkele dagen later / dagen later en een dag later op 22 mei dood teruggevonden). De kritiek op het motief inzake de overlijdensakte herstelt deze vastgestelde tegenstrijdigheden niet.

De overlijdensakte van verzoeksters vader en broer tonen aan dat zij overleden zijn, maar hieruit kan inderdaad niet worden afgeleid dat dit komt door een gebrek aan medicatie. Bovendien stelt verzoekster zelf dat haar broer overleden is in El Salvador en niet in Venezuela. Verzoekster erkent in het verzoekschrift dat het niet te bewijzen is dat haar vader is overleden door een gebrek aan medicatie. De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal over de foto's en videofragmenten die verzoekster heeft neergelegd. De persartikels betreffen de algemene situatie in Venezuela en worden besproken bij het onderzoek van de subsidiaire bescherming. De wijze van oproeping van verzoekster werd hierboven reeds onderzocht. De Raad bevestigt bijgevolg het oordeel van de commissaris-generaal over deze documenten."

Verzoekers voeren in het verzoekschrift (zonder paginanummers) nog aan dat het door hun (schoon)moeder aangevoerd vermoeden dat zij bij een terugkeer naar Venezuela als opposant van het regime een ernstig risico op vervolging loopt of minstens op ernstige schade, naar analogie ook op hen van toepassing is als naaste familie van hun (schoon)moeder. Zij hebben ook een verhoogd risico op ondervraging en aanhouding. In dit verband wijst de Raad naar wat hierover gesteld werd in het arrest nr. 251 135 van 17 maart 2021. Verzoekers' (schoon)moeder heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij door de Venezolaanse autoriteiten als opposant van het regime beschouwd wordt, bijgevolg maken verzoekers, als familielid van haar, dit evenmin aannemelijk. De Raad herhaalt dat al de familieleden op legale wijze met hun eigen paspoort en via de internationale luchthaven, waar er identiteitscontroles plaatsvinden, Venezuela hebben verlaten.

Verzoekers voeren ook aan dat verzoekster en tweede verzoeker niet werden gehoord op 29 januari 2020, hoewel ze werden opgeroepen voor gehoor. Zij dienden 3,5 uur in de wachtruimte ter beschikking te blijven en toen werd gemeld dat het niet nodig was hen nog te horen. Dit is geen ernstige handelwijze, zij werden niet geconfronteerd met de beweerde tegenstrijdigheden tussen hun afgelegde verklaringen en de verklaringen van hun moeder.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers middels huidig beroep de mogelijkheid hebben om de vastgestelde tegenstrijdigheden te pogen te weerleggen of uit te leggen. Zij doen dit niet afzonderlijk

maar verwijzen daartoe naar het verzoekschrift ingediend door hun moeder in het kader van haar beroep en ze herhalen de daar aangevoerde middelen. Bijgevolg kan de Raad zich ook beperken tot een verwijzing naar het arrest nr. 251 135 van 17 maart 2021 in hoofd van hun moeder, waarin de daarin aangebrachte uitleg voor de tegenstrijdigheden niet wordt aanvaard.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus

Ook hier steunen verzoekers zich in het verzoekschrift volledig op de argumenten vermeld in het beroep van de (schoon)moeder en brengen zij geen eigen argumenten aan. Ook de drie huidige bestreden beslissingen waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus wordt geweigerd evenals de subsidiaire beschermingsstatus, verwijzen naar de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die werd genomen in hoofd van verzoekers' (schoon)moeder. Bij arrest nr. 251 135 van 17 maart 2021 werd de intrekking van de vluchtelingenstatus bevestigd en de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend. Bijgevolg wordt verwezen naar dit arrest:

"2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.4.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar erkenning als vluchteling, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven haar vluchtelingenstatus wordt ingetrokken.

Verzoekster poogt in het verzoekschrift ook ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op het feit dat zij slechts een uur werd gehoord in januari 2020, dat ze niet werd gehoord over de vrees op ernstige schade in geval van terugkeer en de kans om in onmenselijke omstandigheden terecht te komen. Ze verduidelijkt dat haar vakanties naar Curaçao en Spanje onmogelijk als norm kunnen gelden om twee jaar later nog te stellen dat zij over voldoende financiële middelen beschikt, te meer daar zij verklaard had dat haar reis naar Spanje plaatsvond toen ze nog vast werk had. Haar situatie nadien is drastisch gewijzigd. Verzoekster verwijst naar de uitermate precaire sociale en economische situatie in Venezuela, het gebrek aan voedsel, medicatie, water en andere elementaire levensmiddelen. Dat zij indertijd een vaste job had, komt omdat dit bij een familiebedrijf was, de familie die dit kantoor uitbaatte, verliet echter het land waardoor het kantoor ter ziele is gegaan. Verzoekster heeft geen naaste familie meer, haar vader in Venezuela en haar broer in El Salvador zijn overleden wegens een gebrek aan medicatie, haar moeder is intussen in België overleden. Verzoekster stelt dat het onmogelijk is te bewijzen dat de overlijdens te wijten zijn aan een tekort aan medicatie. Haar familie woont buiten Venezuela. Verzoekster heeft verteld over de precaire leefomstandigheden voor haar vertrek: ze had geen Carnet om zo niet gevolgd te kunnen worden door de Colectivos, het bedrijf waar ze werkte is opgedoekt, haar gezin kon slechts één maal per dag eten. De kinderen kregen eten van de vader van wie zij vermoedt dat hij wel een Carnet had.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolg in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”
(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoekster in haar land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoekster toont immers, door de verwijzing naar de algemene economische toestand in Venezuela en naar rapporten over deze toestand, niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal nog pertinent het volgende opmerkt: “Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie met uitzondering van Ma.(...) relatief vast werk hadden tot kort voor jullie vertrek uit Venezuela (CGVS 1, p. 4, 11; CGVS Mi.(...) A.(...), p. 4; CGVS M.(...) 1, p. 8; CGVS Ma.(...), p. 5 en 6). Uit jullie paspoorten blijkt bovendien dat jullie in het verleden in staat waren om uit toeristische overwegingen naar Europa te reizen. Ook jullie vlucht naar Europa kon relatief eenvoudig gefinancierd worden. Er kan bovendien redelijkerwijze van uit gegaan worden dat jullie steun zullen krijgen van de ouders van M.(...), die in een

gesloten woonwijk in Montalban wonen waar de colectivo's niet binnen kunnen (CGVS M.(...) 1, p. 8) en waar de hoge middenklasse van Caracas woont (CGVS M.(...) 2, p. 3). Deze mensen kochten in het verleden tickets voor uw familieleden naar het buitenland (CGVS Ma.(...), p. 7). Bovendien is het appartement waar jullie in woonden de eigendom van de ouders van M.(...) en staat het leeg (CGVS Ma.(...), p. 8). Zij hebben verder nog steeds een eigendom in Cumana waar uw dochter, schoonzoon en kleinzoon reeds enkele weken mochten verblijven (CGVS Ma.(...), p. 5). Ook van de peter van Mi.(...) A.(...) kan er aangenomen worden dat deze jullie bij terugkeer naar Venezuela zal bijstaan aangezien hij Mi.(...) A.(...) reeds hielp in het verleden (CGVS Mi.(...) A.(...), p. 20). Er kan voorts nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen betreffende uw relatie met de vader van uw kinderen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat jullie een vriendschappelijke band hadden, dat hij de kinderen steunde en dat jullie contact onderhielden (CGVS 1, p. 6, 15 en 21). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweerde u daarentegen dat u geen enkel contact meer heeft gehad met hem sinds jullie uiteen gingen (CGVS 2, p. 8) en nooit steun kregen van hem (CGVS 2, p. 9). Ofschoon uw kinderen aanhaalden geen goede band te hebben met hun vader, blijkt uit het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen geenszins dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela geen beroep op zijn steun zouden kunnen doen. Verder geeft M.(...) aan dat jullie zeker en vast een Carnet de la Patria zouden kunnen aanvragen bij terugkeer naar Venezuela (CGVS M.(...) 1, p. 10). Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet zonder meer worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen."

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

2.3.4.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de colectivos die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de "COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020" blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoekster heeft tot aan haar vertrek uit Venezuela in de deelstaat Caracas gewoond. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Caracas actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing."

Verzoekers stellen in het verzoekschrift inzake de subsidiaire bescherming: *"De bestreden beslissingen vermelden uitsluitend de motivering weerhouden voor I.(...), terwijl het om onderscheiden families gaat".* Verzoekers zetten in hun verzoekschrift echter geen eigen argumenten uiteen en verwijzen zelf ook enkel naar de socio-economische situatie van I. en de algemene situatie in Venezuela. Bijgevolg tonen zij niet *in concreto* aan waarom in de bestreden beslissingen niet kon worden verwezen naar de motivering inzake hun (schoon)moeder, die trouwens wel degelijk betrekking heeft op de gehele familie, die samen in Caracas woonde.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET